1398

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

இது
'சமரச சன்மார்க்க நிலையம்' என்னும்
பொதுநிலைக்கழகத்தின்
அரிய பெரிய செந்தமிழ்விளக்க வெளியீடு

பதுமம், ௧௦.] துந்துபி ௵ ஐப்பசி ௴ - கார்த்திகை ௴ [இதழ் ௯, ௧௦.

பொருளடக்கம்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு
(The Life of Saint Manickavachagar)

ஆசிரியர்
மறைமலையடிகள் என்னும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்
சமரசசன்மார்க்க நிலைய குரு,
பல்லாவரம்

பல்லாவரம், சமரசசன்மார்க்க நிலையத்தின்கண் உள்ள
டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிடப்பட்டது;

September, 1923.

ஒருபதுமக் கையொப்பம்] [நான்கு ரூபா

All Rights Reserved.

10 SEP 1923

ஓம்

சேக்கிழாரும் பெரிய புராணமும் (முன்றொடர்ச்சி)

மறைமலையடிகள் எழுதியது

அற்றன்று, கதையளவில் அவ்வமண்காப்பியங்களைச் சேக்கிழார் பின்பற்றாராயினும். தமிழ்ச்சுவையளவில் அவர் அவற்றைப் பின்பற்றினாரென்றல் குற்றமன்றாலெனின்; தமிழ்ச்சுவையளவிலும் எனைப்பலநலங்களினும் இவ்வமண்காப்பியங்களைவிட எத்தனையோமடங்கு மிக்குயர்ந்து துலங்கும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் பழந்தமிழ்க் காப்பியங்கள் இருப்ப அவற்றை விடுத்துத் தெய்வச்சேக்கிழார் ஏனையவற்றைப் பின்பற்றினாரென்றல் ஒருவாற்றானும் ஏலாது. நடுநின்று நுணுகி நோக்குவார்க்குச் சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர்புராணம் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளிற் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரை ஒப்பதன்றி, ஏனைப் பின்றைக்காலத்துக் காப்பியங்களை ஒவ்வாமை நன்குவிளங்கும். பின்றைக்காலத்துக் காப்பியங்களுள் 'திருத்தொண்டர்புராணத்'திற்கு இழிந்தனவேயுளவல்லது, அதற்கு ஒப்பாவதும் மிக்கதும் ஏதுமில்லையெனும் மெய்ம்மையும் நடுநிலையாளர்க்கடைப்பிடித்துணர்வர். எனவே, பழந்தமிழ்க் காப்பியங்களோ டொவ்வாமல், அமண்காப்பியங்களோடொத்துக் காணப்படும் நாட்டுச்சிறப்புமுதலியன சேக்கிழாராற் செய்யப்படாமல் அவர்க்குப் பிற்பட்டாராற்செய்து சேர்க்கப்பட்டனவாமென்பதே தேற்றமாமென்க.

இனிப், பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும்இடையே நூலோடுஇயைபில்லாத நாட்டுச்சிறப்பு நகரச்சிறப்புக்களை விரித்துப்பாடுதல் பழைய புலவர்க்கு வழக்கமேயாம் என்னுந் தமது கொள்கையை நிறுவுதற்கு எதிர்ப்பக்கத்தார் கூறுவது இது. தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் தாம் கூறுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட அறத்துப்பால் பொருட்பால் இன்பத்துப்பால் என்னும்மூன்றற்கும் முதலிலே 'கடவுள் வாழ்த்தும்,' 'வான்சிறப்பும்' ஆகிய பாயிரங்கூறுதலோடு, அவற்றிற்கும் நூலுக்கும்இடையிலே 'நீத்தார்பெருமை' 'அறன்வலியுறுத்தல்' என்னும்வேறுஇரண்டனையும் வைத்துக்கூறினாற்போலச் சேக்கிழாரும் அங்ஙனம் நாட்டுச்சிறப்புமுதலியவற்றை இடைக்கண்வைத்து ஓதினாரென்பது. இவ்வாறுஉரைக்குமாற்றால், திருவள்ளுவனார் இயைபில்லாதனவற்றை இடைவிரித்தோதினாரென்பதே இவரது கருத்தாகின்றது.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் கருத்தறியாது கூறினமையின் இவருரை பொருந்தாதென்பது காட்டுவாம். 'கடவுள்வாழ்த்து' முதலாகியநான்கு இயல்களுமே நூற்பொருளைச் சிறப்பித்தற்குவந்த சிறப்புப்பாயிரமாமென்று அறிதல்வேண்டும். யாங்ஙனமெனின், நூலோதுதலின்பயன் கடவுளையுணர்ந்து அவன்றிருவடிகளைத்தொழுது பிறவித்துன்பத்தை அறுத்தலேயாகலின் தாம் இயற்றும் அந்நூலின்பெரும்பயனை உணர்த்தும்பாயிரமாய்க் 'கடவுள்வாழ்த்தினை' முதற்கண் வைத்தார். இனித் தாம் அறிவுறுத்துதற்கு எடுத்துக்கொண்ட அறத்தை இல்லறம்எனவுந் துறவறம்எனவும் இரண்டாகப்பகுக்கின்றாராகலின், இல்லறம்நடைபெறுதற்கு இன்றியமையாக்கருவியாகிய மழையினது சிறப்பும், துறவறம்நிலைத்தற்கு இன்றியமையாத்தன்மையரான நீத்தாரது சிறப்பும் அதன்பின் முறையேவைத்தார். இனித் தாம் உணர்த்தும் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பாற்பொருளும் அறத்தையே நிலைக்களனாக் கொண்டு நடப்பனவாமென்று வலியுறுத்துவார் அறத்தின் பொதுவாகிய சிறப்பை அவற்றின்பின் 'அறன் வலியுறுத்தல்' என வைத்தார். இவ்வியல் முப்பாற்கும் பொதுவாகிய அறத்தின் சிறப்பையே உணர்த்துவதென்பது எற்றாற் பெறுதுமெனின்; "மனத்துக்கண் மாசுஇலன் ஆதல் அனைத்து அறன்" என இவ் வியலுட்போந்த செய்யுள் 'உள்ளத்தின்கண் மாசுதீர்ந்து தூயனாகப் பெறுதலே அறத்தினியல்' என முப்பாற்கும் பொதுவாகிய அறத்தினைக் கூறுதலானும், "சிறப்பீனுஞ் செல்வமும் ஈனும்" என்னுஞ் செய்யுள் இல்லறவியல் துறவறவியல்களையும், "அறத்தாறு இதுவென வேண்டா" என்னுஞ் செய்யுளும், "ஒல்லும் வகையால் அறவினை ஓவாதே" என்னுஞ் செய்யுளும் பொருட்பாலையும், "அறத்தான் வருவதே இன்பம்" என்னுஞ் செய்யுள் இன்பத்துப்பாலையும் நோக்கி நிற்றலானும் பெறுதுமென்பது. எனவே, நூலுட் கூறும்

ஓம்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு

பாண்டிநாட்டில் வைகையாற்றங்கரையில் உள்ள திருவாத
ஊரின்கண் மானமங்கலத்தில் மறையோதும் ஓர் அந்தணர்
குடியில் மாணிக்கவாசகப்பெருமான் பிறந்தருளினார். இவர்
தாய்தந்தையர் பெயர் புலப்படவில்லை. இவர் தந்தையார்
பெயர் சம்புபாதாசிரியர் எனவும், அன்னையார் பெயர் சிவ
ஞானவதியார் எனவும் இஞ்ஞான்றுள்ளார் சிலர் கூறினும்
இப்பெயர்கள் நம்பியார் திருவிளையாடலினும், திருவாதவூரர்
புராணத்தினுங் காணப்படாமையானும், இத்தகைய வட
மொழிப்பெயர்கள் பழையநாளிலிருந்த தமிழர்க்குள் வழங்
காமையானும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் தந்தையார்
பெயராகக் கூறப்படுஞ் சிவபாதவிருதயர் என்பதன் மொழி
பெயர்ப்பாகச் சம்புபாதாசிரியர் என்னுஞ்சொற் காணப்படுத
லோடு அவர்தம் அன்னையாரின்பெயரான பகவதி என்பதைப்
போற் சிவஞானவதி என்னும்மொழியுங் காணப்படலானும்
இப்பெயர்கள் பிற்காலத்தார் எவரோ புனைந்து கட்டிவிட்டன
வாதல் தேற்றமாம். இனி, இவர் பிள்ளைப்பருவத்தினராய்
இருந்தஞான்று இவர்க்கு வழங்கியபெயரும் இன்னதென்று
புலனாகவில்லை. 'திருவாதவூரர்' என்பதும் அவர் திருவாத
ஊரிற் பிறந்தமைபற்றிப் பிற்றைஞான்று வழங்கியதொன்றே
யல்லது, அஃது அவர்தம் இயற்பெயரன்று. இனி 'மாணிக்
கவாசகர்' என்பதும் அவர் அருளிச்செய்த நூல்களின் சொல்
விழுப்பம்நோக்கிப் பின்வந்தபெயராக விளங்குதலின், அது
வும் அவரது இயற்பெயரன்று. அதுநிற்க.

திருவாதவூரடிகள் பிள்ளைப்பருவத்தே இயற்கை நுண்
ணறிவு மிக்கவராயிருந்தமையாற், பதினாறியாண்டு நிரம்
புதற்குள் தமிழ் ஆரியம் முதலான மொழிகளில் உள்ள கரு

விநூல்களும் அறிவுநூல்களுமெல்லாம் முற்றக்கற்று மறு வற்ற முழுமதிபோற் செயற்கையறிவும் நிறைந்து திகழுவா ராயினர். அக்காலத்து மதுரையிற் செங்கோலோச்சியபாண் டிய மன்னன் அடிகளின் நுண்ணறிவையுங் கல்விப்புலமை யையும் ஏனை நல்லியல்புகளையும் ஆன்றோர்பலர் வியந்துரைக் கக்கேட்டு, அவரைத் தன்மாட்டுவருவித்துப் பார்த்து, அவ் வான்றோர் உரைத்ததற்குமேலாய் அவரியல்புகள் இருத்தல் உணர்ந்து அவர்பாற் பேரன்புபூண்டு, அவர்க்குச் சிறந்த தொருபட்டப்பெயருஞ் சூட்டி, அவரைத் தனக்கோர் அமைச் சராகவும் அமர்த்திக் கொண்டான். இங்ஙனந் தன்மாட்டு அவர்க்கு அமைச்சுரிமை நல்கிய பாண்டியமன்னன் பெயர் பழைதாகிய நம்பியார் திருவிளையாடலிலாதல் திருவாதவூரர் புராணத்திலாதல் எடுத்துக் கூறப்படாமையின், பிற்காலத் தினரான பரஞ்சோதிமுனிவர் அவன்பெயர் அரிமர்த்தனன் எனச்சொல்லியதற்குத் தக்கசான்று இதுதான் என்று துணி தல் ஏலாது. பழையநாட் பாண்டியமன்னர் பெயர்களெல் லாம் பெரும்பாலுந் தூய தமிழ்ச்சொற்களாயிருக்க, 'அரிமர்த் தனன்' என்னும் இது வடமொழியாயிருத்தலும் ஐயுறற்பால தொன்றும்.

இனி, அடிகள் அமைச்சராயிருந்தபொழுது எல்லாச்செல் வவளங்களும் உடையராய் எல்லாஇன்பங்களும் நுகர்ந்திருந் தாரென்பது மேற்குறித்த இரு புராணங்களாலும் விளங் குதலோடு, திருவாசகந்திருக்கோவையாரில் அவர் ஆங்காங்கு அருளிச்செய்திருக்குங் குறிப்புகளானும் நன்குபுலப்படும். இவர் பிறவியிலேயே உளந்தூயராய்ச் சிவபிரான் திருவடிக் கண் மெய்யன்புபூண்டு ஒழுகினமையின், உலகவின்பங்களை ஆரத்துய்த்து, அவற்றின்கண் உவர்ப்பு வரப்பெற்றாராய்த், தம்மைத் திருவருணெறிக்கட் படுவித்துத் தம்பிறவிவேர் அறுப்பானாகிய மெய்க்குரவனைத் தேடியடையும் வேட்கை மீதூரப்பெற்றார். ஞானாசிரியனைப் பெறுதற்கு மேன்மே

ெழும்வேட்கை ஒருபால் ஈர்க்க, அரசன் தம்மேல்வைத்த அமைச்சியற் றொழிற்கடன் மற்றொருபால் ஈர்க்க இங்ஙனம் இவ்விரண்டன் இடையே சிவபிரான் றிருவருள் உதவியை எதிர்நோக்கியபடியாய் அடிகள் ஒழுகிவரலானார்.

இங்ஙனம் இருக்க, ஒருநாட் பாண்டியமன்னன் அத்தாணிமண்டபத்தின்கண் வந்து வைகியவழிக், குதிரைத் துறைக்காவலர் அவன் திருமுன்போந்து பணிந்தெழுந்து "ஐயனே, அளவிறந்த குதிரைகள் நோயால் இறந்து வீழ்ந்தன; எஞ்சிநிற்பனவும் பிழைக்குமோ பிழையாவோஎன்னும் நிலையில் இருக்கின்றன; இதனாற் குதிரைப்படை கேடுறுமாதலால், உடனே ஓரிலக்கங்குதிரைகள் புதியவாய்க்கொண்டுவந்துசேர்த்தற்குத் திருவுளம்பற்றியருள்க!" எனமொழிந்தனர். அதன்மேல் அரசன் குதிரைகள் எங்கேவிலைகொள்ளலாம் என்றுஉசாவச், 'சோழநாட்டில் திருப்பெருந்துறையையடுத்த கடற்கரைப்பட்டினத்திலே மிலேச்சநாட்டு ஆரியர்கள் உயர்ந்த குதிரைகளைத் திரள்திரளாகக் கொண்டுவந்து இறக்கியிருக்கின்றனர்; அவற்றை யாங்கள் கண்டுவந்தோம், பெருமானே' என்று ஒற்றர்சிலர் தொழுதுகூறினர். அது கேட்ட அரசன் தனக்கு முதல் அமைச்சராய்த் திகழும் மாணிக்கவாசகரைத் தன்மாட்டுவருவித்து 'நங் குதிரைத் துறைக்காவலர் நம்பரிகள் பெரும்பாலும் நோயால் இறந்தனவென் றறிவித்தார். ஆதலால், 'நீர் நமது களஞ்சியத்திலிருந்து வேண்டியவளவு பொன்எடுத்துச் சென்று, பரிநூல் இலக்கணத்திற்குஒத்த உயர்ந்த குதிரைகள் விலைகொண்டு வருதல்வேண்டும்' என்றுமொழிந்தான். அடிகளும் 'அங்ஙனமே விரைவிற் செய்வேன்' எனக்கூறி விடைபெற்றுப் போந்து, கருவூலத்தைத்திறந்து, வேண்டும்பொருள் எடுப்பித்துக்கொண்டு, எடுத்தபொருள் இவ்வளவெனக் கணக்கிலும் பதிவித்துப், பரிவாரங்களைப் பயணத்திற்கு ஒழுங்கு செய்கவெனக் கற்பித்துக், கூடலாலவாய்க் குழகனையும் அங்

சயற் கண்ணியையுந் தொழுதற்குக் கோயிலுட்சென்ருர். சென்று இறைவனையும் இறைவியையும் அன்பால் அகங் கரைந்து பணிந்து 'அம்மையே அப்பா, ஒப்பிலாமணியே, பாண்டியமன்னன் ஏவல்வழிச் செல்லும் அடியனேற்குச் செல்லும்வினை தீதின்றி இனிதுகைகூடுமாறு அருள்செயல் வேண்டும்; எளியனேற்கு நின்னையல்லாற் பிறிதுதுணை யுண்டோ பெம்மானே!' எனவேண்டிப்பணிந்து திரும்பு கின்றபொழுது, ஓர் அந்தணன் அவரெதிரேபோந்து உவப் புடன் திருநீறு அளிக்க, அதனைப்பெற்று அணிந்து 'மேற் கொண்டவினை கைகூடும்' என மனங்களித்துவந்து, தமது சிவிகையிலேறிக், கூடப்போதுவார் குழாம் சூழ்ந்துவர, மது ரைவிட்டு அகன்ருர்.

அகன்று பரிவாரங்களோடும் பெருவழிகடந்து திருக் கானப்பேர் என்னுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில் கொண்டரு ளிய ஊருக்கு வந்துசேர்ந்தார். அங்கே பரிவாரங்களுந்தா முமாக இறங்கி நாட்கடன்கள் கழிப்பிச் சிவபிரானை வழி பட்டு, அயர்வுதீர்ந்தபின், அவ்வூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு வழிச்செல்வாராயினர். இவ்வாறு நெடுவழிபோய், முடிவா கத்திருப்பெருந்துறை என்னும் ஊருக்கு அணித்தாக வந்தனர்.

அவ்வூர்க்கு மிகஅருகில் வந்துசேர்தலும், நெஞ்சமும் உரையும் வேறுதன்மையை அடைய, அன்புகரைகடந்து எழக், கண்களில் நீர்ஒழுக, அனல்சேர்மெழுகென உள்ளங் கரையப்பெற்ருர். இதற்குமுற் செல்வத்தின்மே லிருந்த அவாவானது அற்றுப்போகத் தமது நெஞ்சம் ஒருவழி யொடுங்குதலைக்கண்டு மிகவும் வியப்புற்று, 'இவ்விடத்தின் கண் ஏதோஒரு புதுமை இருத்தல்வேண்டும்' என்றுஉணர்ந் தாராய், அவ்வூரின்கண் ஒருபூஞ்சோலையின் பக்கமாய் அடி கள் தம் பரிவாரங்களோடுஞ்செல்வுழி, அச்சோலையினின் றும் அறிவுநூல் ஓதுவார்தம் ஒலியானது வரக்கேட்டுத், தம்

ஏவலர் சிலரை யழைத்து "அஃதென்னைஎன்று பார்த்து வம்மின்!" எனஏவினர். அவ்வேவல்வழிச்சென்றார் மீண்டு வந்து 'ஒருகுருந்தமர நீழலிலே அடியார்பலர் புடைசூழச் சிவபிரானை யொத்தவரான ஒரு பெரியார் எழுந்தருளியிருக் கின்றார்.' என்றுகூறினர்கள். அதுகேட்டதும், அவரைக் காணும் வேட்கை பெரிதுடையராய் அக் காவினருகே சென்று, சிவிகைவிட்டு இழிந்து, அதனுட்புகுந்து, அம் மெய்க்குரவனைக் கண்டவளவானே தஞ்செயலற்று, உடல் நடுங்கி நிலத்தின்மீதுவிழுந்து பன்முறைபணிந்துநின்றார். அவ்வாசிரியனுந் தனதுதிருநோக்கத்தான் அடிகளை முடி முதல் அடிகாறும் நோக்கி, அவரைப்புனிதராக்கித், தனத ருகே அழைத்துப் பலகாலும் முறுவலித்து, அவர்தம்முடி மிசைத் தன்திருவடிகளைச்சூட்டித், திருவைந்தெழுத்தின் உண்மையை அவரது செவிப்புலத்து அறிவுறுத்தருளினர்.

இதுவரையிற்போந்த வரலாற்றின்கண் ஆராய்ந்தறியற் பாலனசிலஉள. நம்பியார் திருவிளையாடலிலும், கடவுள்மா முனிவர் திருவாதவூரர் புராணத்திலுங் காணப்படும் இவ் வரலாற்றுப்பகுதியிற் சிற்சிலமாறுபாடுகள் உள்ளன. அடி கள் திருப்பெருந்துறைக்குஅருகில் வருதலும் தந்நெஞ்சம் ஒடுங்கி அன்பின்வழிப்படுதல்கண்டு, அவ் விடத்தின்கண், தாயெடுத்துவந்த பொருட்டிரளோடும் வைகுதற்குக் கரு திக், தம்முடன்வந்த பரிவாரங்களையெல்லாம் நோக்கி 'ஆவ ணித்திங்களிற்றான் குதிரைகள் வந்திறங்கும்; அப்போது அவற்றை யான் விலைகொண்டுவருவேன்; நீங்கள்இப்போதே பாண்டியமன்னன்பாற் சென்று இச்செய்தியை அறிவிமின் கள்!' என்றுசொல்லி விடுத்தருளினரென்று நம்பியார்திரு விளையாடல் கூறாநிற்கும். மற்றுத் திருவாதவூரர்புராணமோ, அடிகள் அங்கெழுந்தருளிய மெய்க்குரவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றுத், தாம் மேற்கொண்டுவந்த மன்னனது வினையை மறந்திருக்க, அவருடன் போந்த பரிவாரங்கள் அவரை

யழைத்தும், அவர்களை இன்னாரென்றறியாமல் அப்புறம் அகல்கவென்றுரைக்க, அவர்கள் தாமாகவே பாண்டியன் பாற் சென்றனரென்று கூறும். இவ்வாறு முரணும் இவ் விருவேறுவரலாறுகளையும் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் திரு வாதவூரர்புராணவுரையே இவ்விடத்திற்குப்பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றது. என்னை? திருப்பெருந்துறையை அணு கியவுடன் தமக்குநேர்ந்த உள்ளஉருக்கத்தைக்கண்டு, சடுதி யில் தம்பரிவாரங்களைப் பாண்டியன்பால் திருப்பிவிட்டன ரென்னும் நம்பியார்கூற்று ஆராய்ந்து செய்யாக்குற்றத்தை அடிகள்பால் ஏற்றுவதாய் முடிதலானும், எதனையுந் தீரத் தெளிந்துசெப்பும் அமைச்சியற்றிறத்தில் தலைநின்றார் அடிக ளென்பது இருபுராணங்களுக்கும் உடன்பாடாகலின் அவ ரது அத்தன்மைக்கு இழுக்காகாமல் அவர் தம்ஆசிரியனால் அடிமைகொள்ளப்பட்டபின் தாம்மேற்கொண்டுவந்த வினை யைமறந்திருக்க அப் பரிவாரங்கள் தாமாகவே அவரை அகன்று பாண்டியன்பாற் சென்றனவென்று மற்றுத் திரு வாதவூரர்புராணங் கூறுதலானும் என்பது. தஞ்செயலற்றுச் சிவன்செயலாய் நின்று உலகியல் நிகழ்ச்சிகளை மறந்திருப்பா ரைக் குற்றங்கூறுவார் யாண்டும் இலர். பேய்பிடியுண்டாரை யும் வெறிபிடித்தாரையுந் தம் கடமைகளின் வழீஇயினர் எனக் குறைகூறுதல் எவர்க்கும் உடன்பாடன்று.

இனி, அடிகள் தம் பரிவாரங்களை யெல்லாம் போக்கிய பின் தாம் திருப்பெருந்துறையிலுள்ள திருக்கோயிலுட்புக, அங்குஒருபக்கத்தே அடியார்புடைசூழ மெய்க்குரவன்எழுந் தருளி யிருத்தலைக்கண்டார் என நம்பியார்திருவிளையாடல் கூறத், திருவாதவூரர்புராணம் அடிகள் திருப்பெருந்துறை யில் ஒரு பூஞ்சோலைப்பக்கமாய்ப் போதுகையில் அதனி னின்று அடியார் ஓதும் அறிவுநூல்ஒலி வருதல் கேட்டு, ஒற்றரைவிடுத்து, அவர் வந்துரைத்தன்மேல், அச்சோலை யுட்புக்கு ஆசிரியனையும் அவனைப்புடைசூழ்ந்த அடியார்

சூழாத்திஜனயுங் கண்டாரெனப்புகலும் இவ்வரலாற்றுப் பகுதியிலும் நம்பியார் திருவிளையாடல் பிழைபடுகின்றது. திருப்பெருந்துறையில் அடிகள் சென்றகாலத்து ஆண்டுச் சிவபிரான் திருக்கோயில் இருந்ததில்லையென்பதற்கு அதன் கண் இஞ்ஞான்றும் சிவலிங்கவடிவம் இல்லாமையும், ஆண் டுச் செய்யப்படும் நாள்வழிபாடு மாணிக்கவாசகப் பெருமாற் கும் அவரை ஆண்டருளிய ஆசிரியன்வைத்துச்சென்ற திரு வடிச்சுவட்டிற்குமே ஆற்றப்படுதலும், திருவிழாவென்னுஞ் சிறப்புவழிபாடு மாணிக்கவாசகப் பெருமாற்கே செய்யப் படுதலும் சான்றுமென்க. தம்மைத் திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் ஆசிரியவடிவிற்றோன்றி அடிமைகொண் டருளிய வாற்றினையே அடிகள் திருவாசகத்தின்கண் அருளிச்செய் கின்றனரன்றி, ஆண்டுத் திருக்கோயில் உண்டெனக்கொண்டு அதன்கட் சிவபிரானைவழுத்துந் திருப்பதிகங்கள் அருளிச் செய்யாமையும், "திருப்பெருந்துறையில் நிறைமலர்க்குருந் தம் மேவிய சீர் ஆதியே" என்றருளிச்செய்தாரல்லது திருக் கோயிலுட் குருந்தம் மேவியசீர் ஆதியே என்று அருளிச் செய்யாமையுங் கருதற்பாலனவாம். மாணிக்கவாசகப்பெரு மாற்கு அருட்பாடுநிகழ்ந்த பலநூற்றாண்டுகட்குப் பின்னரே தான் திருப்பெருந்துறையில் திருக்கோயில் அமைக்கப்பட்ட தென்பது தேற்றமாம். அற்றன்று, அடிகட்குமுன்னும் ஆண்டுத் திருக்கோயில் உண்டெனின் அதன்கண் இன்று காறுஞ் சிவலிங்கவடிவம் இல்லாமையும், அடிகட்கு முற் காலத்ததாயின் ஆண்டுச் சிவலிங்கவடிவம் இருந்ததாதல் வேண்டுமாகலின் அது பின் இல்லையாதல் இசையாமையும் தேர்ந்துணரவல்லார்க்கு அவ்வாறுரைத்தல் பொருந்தாது என்க. எனவே, அடிகள் திருப்பெருந்துறை சென்றஞான்று தம்மெய்க்குரவனைக்கண்டது ஒரு பூங்காவிலேயாமென்னுந் திருவாதவூரர் புராணவுரையே உண்மைவரலாறு மென்று கடைப்பிடிக்க.

இனி, அடிகள் தம் ஆசிரியனைக்காண்டலும் நெஞ்சம் உருகப்பெற்றாரேனும், அவரை மனத்தினால் வணங்கி மெய்யினால் வணங்காராய் அவரெதிரேசென்று அவர்தந் திருக்கையில் உளதாகிய ஓர் ஏட்டுச்சுவடியைக்கண்டு 'அஃது யாது?' என்று வினவினாரென்றும், 'அதுசிவஞானபோதம்' என்று ஆசிரியன் விடையளிக்க அடிகள் மறித்தும் 'சிவமாவதுயாது? ஞானமாவது என்னை? போதம்என்பது எதனைக் குறிப்பது?' என்றுகேட்க ஆசிரியன் 'சிவமென்பது ஒன்றேயாம், ஞானமாவது அச்சிவத்தினியல்பை உள்ளவாறறிவது, போதமோ வென்றால் அங்ஙனம் உணர்ந்ததனைத் தன்வயிற் றெளியக் காண்டலாம்.' என்றுவிளக்கி விடை மொழிந்தருளினரென்றும், அவ்விளக்கவுரையைக்கேட்டு அடிகள் ஆசிரியன் திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சித் தம்மை யடிமைகொள்கவென வேண்டினாரென்றும், அதற்கிணங்கி ஆசிரியன் அப்பூங்காவில் தம்மடியார் பலரையுமேவிப் பட்டினாலும் பூமாலைகளாலும் ஓர் அழகியகோயில் சமைப்பித்து அதன்கண் மாணிக்கவாசகரோடு தனியிருந்து சிவஞானபோதப்பொருள்முழுவதூஉம் விரித்துரைத்து அவரை அடிமைகொண்டருளினாரென்றுங் கடவுண்மாமுனிவர் திருவாதவூரர் புராணத்தின்கட்கூறினார். ஆனால், இங்ஙனமொருவரலாறு பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி திருவிளையாடலிற் காணப்படுகின்றிலது. பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி, கடவுண்மாமுனிவர் காலத்திற்கு மிகமுற்பட்டிருந்தவரென்பது நன்குபுலனாகின்றது. குருந்தமரநீழலில் எழுந்தருளிய குரவன் அடிகளுக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத்துவதாகக் கடவுண்மாமுனிவர் தாங்கூறிச்செல்லும் பகுதியிற் சிவஞானசித்தியில் உள்ளவாறே உயிரினியல், மலத்தினியல், இருவினையியல், இறைவன்றன் அருவுருவினியல், சரியை கிரியை யோக ஞானங்களினியல், வீடுபேற்றினியல் முதலாயினவெல்லாந் தெளித்தெடுத்துக் கூறுதலின், அவர் சிவஞானசித்தியாக்கி

யோரான அருணந்திசிவனார்க்கும் பிற்பட்டவராதல் ஒருதலை. இனி, அருணந்திசிவனார்க்கும் அவர்தம் ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனார்க்கும் முற்பட்டகாலத்தே, திருவிளையாடலியற்றிய பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி இருந்தாரென்பது அதன் பதிப்பாசிரியர் அவரதுகாலம் ஆராய்ந்துரைத்த பகுதியால் நன்கு விளங்காநிற்கின்றது. சிவஞானபோதநூல் அருளிச்செய்த மெய்கண்டதேவநாயனார் காலத்திற்குப் பின்வந்தவரான கடவுண்மாமுனிவர் அச்சிவஞானபோதங் குருந்தமர நீழலில் எழுந்தருளிய ஆசிரியன் திருக்கையில் இருந்ததெனக் கூறுதலும், மெய்கண்டதேவர் காலத்திற்கு முற்பட்டபெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி சிவஞானபோதநூலையாதல் அந்நூலிற்போந்த பொருளையாதல் அம்மெய்க்குரவன் அடிகட்கு அறிவுறுத்தருளினனென்று சிறிதாயினுங் கூறாமையும் என்னென்று புடைபடவைத்து ஆராய்ந்து உணர்வார்க்குக் கடவுண்மாமுனிவர் ஈண்டுக்கூறிய இவ்வரலாறு உண்மையன்றென்பதூஉம், அஃது அவரேகட்டிச் சொன்னதாமென்பதூஉம் நன்கு விளங்காநிற்கும். தமதுகாலத்திற் சிவஞானபோதநூல் இருந்ததாயின், அதனையே குருந்தமாநீழலில் எழுந்தருளிய குரவன் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு அறிவுறுத்தருளியது உண்மையாயின் அவ்விரண்டனையும் பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி தமது திருவிளையாடலில் நன்கு எடுத்துமொழிந்திருப்பார். அவர் காலத்தில் அந்நூலும், அந்நூலை அறிவுறுத்தருளினரென்னும் வரலாறும் வழங்காமையின் அவர் அவற்றைக் கூறிற்றிலர். மற்றுக் கடவுண்மாமுனிவர் மெய்கண்டதேவநாயனார் காலத்திற்குப் பிற்பட்டிருந்தமையின், அக்குரவன் அடிகட்கு அறிவுறுத்தது சிவஞானபோதநூலா யிருக்கலாமென்று தாமாகவேகருதி அங்ஙனம் உண்மையல்லாததொன்றைப் புனைந்துகட்டிச் சொல்லினர். அதுவேயுமன்றிச், சிவஞானபோதநூல் அளவை நான்முறையொடுபடுத்து முப்பொருளுண்மையினைப் பாக்க

ஆராய்ந்து அதனைத்தேற்றுங் கடப்பாடே பெரும்பான்மை யும் உடைத்தாய், உயிர் மாசுதீர்ந்து தூய்தாகி இறைவன் திருவருளோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்குமாற்றினைச் சிறு பான்மை கூறுவதன்றி அதனைத்தான் எடுத்துக் காட்டுவ தன்று. அவ்வருளோடு தலைக்கூடிநிற்குந்நிலை அருட்குர வன் நேரேஎழுந்தருளி அடையாளங்களான் அறிவுறுக்கும் முகத்தானன்றி வாயாது. அவ்வருணிலைமுடிபே ஐந்தெழுத் தின் குறிகளால் ஆசிரியன் அறிவுறுத்தத் தெளியப்படும் முடிபொருணிலையாம். நன்மாணாக்கனது மிகமுறுகிய அன் பின் பதத்தினையறிந்து அருட்குரவன் நேரேயெழுந்தருளிக் காட்டுவது ஐந்தெழுத்தருணிலையே யாகுமல்லாமல், இதன் கீழ் அறிவுநிலையாய் நிற்கும் பரந்தமுப்பொருளாராய்ச்சியா காது. அம்முப்பொருளாராய்ச்சி முற்றும் அறிவுநூலாசிரி யனுதவிகொண்டு பலகாலும் பலநாளும் ஆராய்ந்துதெளிந்து மெய்யறிவுவிளங்கி, இறைபணிபேணி, அன்புமிகமுறுகி முதிர்ந்து, அறிவுநிலைக்கு மேற்கண்ணதான அன்புநிலையிற் சென்றுவைகிய மாணாக்கற்கு அருட்குரவன்தானே எழுந் தருளிவந்து, ஐந்தெழுத்தருணிலைகாட்டி, ஒருநொடிப்பொ ழுதில் அவனைத் தனக்குரிமையாக்கி ஆண்டுகொள்வன். ஆத லால், இங்ஙனம் நடைபெறுவதாகிய அருளுரைமரபுக்குப் பொருந்த நம்பியார்திருவிளையாடல் 'அடிகள் அருட்குர வனைக் கண்டஞான்றே அவனால் ஐந்தெழுத்துண்மை அறி வுறுக்கப்பட்டு அருளொடுதலைக்கூடினார்' என்னும்வரலாற்று ரையே உண்மைநெறி திறம்பாததாமென்க. மற்று, அடிகள் தாம் இளைஞராயிருந்த காலத்தும் அமைச்சராயிருந்த காலத் தும் வடமொழி தென்மொழிகளிலுள்ள கருவிநூல் அறிவு நூற்பொருள்களெல்லாம் ஒருங்காராய்ந்து அவற்றிற்கோர் எல்லையாய் நின்றாரென்பது இவரது வரலாற்றினைக்கூறும் எல்லாப்புராணங்கட்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அவர் குருந்த மரநீழலில் அருட்குரவனைத்தலைப்பட்டு அவனால் ஆட்கொள்

ளப்பட்ட வழியும் அவ் வறிவுநூற் பொருளாராய்ச்சியே அறிவுறுத்தப் பட்டா ரெனக்கொண்டு அம் முப்பொருளா ராய்ச்சியினை விரித்துக்கூறும் கடவுண்மாமுனிவரரது திரு வாதவூரர்புராணவுரை ஈண்டும்பிழைபடுகின்றதென ஆராய்ந் துணர்ந்து கொள்க. இவ்வாற்றால், திருவாதவூரடிகட்கு அருட்குரவன் அறிவுறுத்தது ஐந்தெழுத் தருணிலையே யாமென்பதூஉம், அவர்காலத்துச் சிவஞானபோதம் என்ப தொருநூல் இருந்ததில்லையென்பதூஉம், அதனால் அந்நூல் அறிவுறுக்கப்பட்டதென்னும்வரலாறு பொருந்தாமையோடு அந்நூற்பொருள் அறிவுநூலாராய்ச்சிக்கட் படுவதாகலின் அவையெல்லாம் முன்னரே முற்றுமுணர்ந்துபோந்த அடி கட்கு மறித்தும் அவற்றையே மெய்க்குரவன் செவியறிவுறுத் தருளினா னென்றல் அருளுரை மரபொடும் மாறுமென்ப தூஉம் இனிது பெறப்படும். அடிகளும் சேத்திலாப்பத்தில் "என்னையோர் வார்த்தையுட்படுத்துப் பற்றினாய்" எனத் தெரித்துரைத்தலும், சிவபுராண முதலில் "நமச்சிவாய" எனத் தொடங்கிக் கூறுதலும் அவர் தம் ஆசிரியன்பாற் பெற்றது ஐந்தெழுத் துண்மையேயாதலைத் தெற்றெனப் புலப்படுக்கு மென்க.

இனி, அடிகள் இவ்வாறு அருட்குரவனால் ஆட்கொள் ளப்பெற்று அன்புருவாகி ஆசிரியனை வழுத்தியபடியாய் அவனை அகலாதிருந்துழிக், குரவனாய் எழுந்தருளிய பெரு மான் தன்னைப் பாடுகவென்று கட்டளையிட்டருளச் 'சென் னிப்பத்தும்', 'அச்சோப்பத்தும்' அங்ஙனமே அருளிச் செய்தார் என்று நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுநிற்கும். இறைவனே அருட்குரவனாய் எழுந்தருளித் தம்மை ஆண்டு கொண்ட அருட்டிறத்தைச் சென்னிப்பத்தில்

"பத்தர்சூழப் பராபரன் பாரில்வந்து பார்ப்பானெனச், சித்தர்சூழச் சிவபிரான் தில்லைமூதூர் நடஞ்செய்வான், எத் தனுகிவந் தில்புகுந்தெமை ஆளுங்கொண்டெம் பணிகொள்

வான்; வைத்தமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மல ருமே" என்று அடிகள் தாமே அருளிச்செய்தல் காண்க.

இறைவன் அங்ஙனம் அருட்குரவனாய் எழுந்தருளித் தம்மை ஆட்கொண்டதுந் திருப்பெருந்துறையிற் குருந்த மரம் ஒன்றன் நீழலிலேயாம் என்பதனை அடிகளே திருவாசக அருட்பத்தில்

"திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந்துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தம் மேவியசீர், இருந்தவா றெண்ணி யேசறு நினைந்திட் டென்னுடை எம்பிரான் என்றென், றருந் தவா நினைந்தே ஆதரித்தழைத்தால்" என்றருளிச்செய்த வற்றானும் நன்குபெறப்படும்.

இவ்வாறு அடிகள் இறைவனைத் தலைப்பட்டு அவன் றிருவருட்பேற்றிற் குரியரானபின், அவருள்ளம் முழுதும் அருள்வழிப்பட்டு முன்னை இயல்பு முற்றுந்திரிபுற்றுப் பே ரின்ப வெள்ளந் தேக்கப் பெற்றமையிற், புன்சிரிப் புடைய ராய்க், கண்களில் இன்பநீர் வார்ந்திழியத் திருநீற்றை மேனி யெங்கும்பூசிக்; குறுவியர்பொடித்த மெய்யுடன்; அன்பின் பெருக்கால் உரை தழுதழுப்ப உள்ளம்பொங்கித் திருவாசகம் ஓதி உருகியபடியாய் நின்றார். பின்னர் அவ்வருட்குரவன்; தன்னொடும்போந்து அங்கு மறைவோதிக்கொண் டிருந்த அடியார் குழாத்தினைச் சென்று காண்கவென்று அடிகளைப் பணிப்ப; அங்ஙனமே அவர் அவ்வடியார் கூட்டத்தையடைந் து, அத்தன் "ஆண்டுதன் அடியிற்கூட்டிய அதிசயங்கண் டாமே" என்பதனை ஈற்றுக்கவுடைய அதிசயப்பத்தைப் பாடி யுருகினார். சொல்விழுப்பமும் பொருள்விழுப்பமுந் துறும, அன்புநறை யொழுக, அரும்பெருஞ் செந்தமிழ்ப்பாடல்கள் அருளும் அடிகளின் ஒப்புயர்வில்லாத் திறத்தினை உலகம் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு அவ்வருட்குரவன் அடிகளை "மாணிக்கவாசக!" என்றழைத்து "நம்மைத் தில்லையம்பலத் தின்கண்ணே வந்துகாண்; இப்போது இங்குநில்!" என்று

கட்டளையிட்டுத் தன்னடியார் குழுவினெடும் மறைந்தருளி னன். இவ்வாறு தம்மை இந்நிலவுலகத்தே நிறுத்தித் தன் னெடும்போந்த அடியார் குழாத்தொடும் இறைவன் மறைந்து சென்ற வரலாற்றினைக் கீர்த்தித்திருவகவலில்,

"நாயினேனை நலமலி தில்லையுட்
கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை ஈங்கு ஒழித்தருளி;
அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற ஒன்ற உடன்கலந் தருளியும்"

என்று அடிகளே அருளிச்செய்தல் காண்க.

அருட்குரவனுய் எழுந்தருளிய இறைவன் அடிகளுக்கு மெய்ப்பொருள் அறிவுறுத் தருளியபின், திருப்பதிகங்கள் பாடுமாறு அவருக்குப்பணித்து, அங்ஙனமே அவர் சிலபாட, அவற்றைக்கேட்டு உவந்து, அவரைவிடுத்து மறைந்தருளி ஞன் என்று நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுமாற்ருல், இறை வன் அடிகளை ஆட்கொண்டருளிய அஞ்ஞான்றே மறைந்தரு ளினனென்பது பெறப்படும். மற்றுக் கடவுண்மாமுனிவர் புராணமோ, மாணிக்கவாசகருடன் போந்தவர், அவர் துற வொழுக்கத்தினராய்மாறியது கண்டு, பாண்டியமன்னன்வினை மேற்கொண்டுவந்த கடமையை நினைவுறுத்தி அவரையழைப் பவும், அவர் அன்னூர்சொற்களை உணராமல் தம்மை மறந் திருத்தல்தெரிந்து திரும்பிப் பாண்டியமன்னன்பாற் சென்று நிகழ்ந்தமை அறிவிப்ப, அவன் பெரிதும்வெகுண்டு அடி கட்கு ஒருதிருமுகம் எழுதிவிடுப்ப, அடிகள் அதனையேற்றுத் தம்மையாண்ட நல்லாசிரியன் முற்சென்றுவைக்கப், பின்னர் அவ்வருட்குரவன் அவரை அஞ்சாவண்ணந்தேற்றி, அவர்க் கு மணிக்கலன்கள் பலவும் நல்கி "ஆவணித்திங்கள் மூல நாள் அன்று பரித்திரள் வரும் என்று மீனவன்பாற் சென்று இயம்புதி, யாமே அந்நாளில் அழகிய வாம்பரித்திரள்கொண்டு வருவம்" எனக்கூறி விடுத்தனன் என்றுரைக்குமாற்ருல்,

அவ்வாசிரியன் அடிகளை அடிமைகொண் டருளியபின்னும் பலநாட்கள் அத்திருப்பெருந்துறைப் பூங்காவின்கண் அமர்ந் தருளினனெனக் கொள்வதாயிற்று. இங்ஙனம் முரணும் இவ்விருவேறு வரலாறுகளுள் எது மெய்யென்று ஆராயின் நம்பியார் உரையே உண்மையாமென்பது புலனாம். மாணிக்க வாசகப்பெருமானை ஆண்டருளிய ஆசிரியன் இந்நிலவுலகத்து மக்களுள் ஒருவனாயின், அவன் பலநாள் இந்நிலமிசைத் தங் கினான் என்றல் பொருத்தமேயாம். மற்று ஆங்ஙனம் எழுந் தருளிய குரவன் இறைவனே என்பது நன்குபுலப்பட

"ஈறிலாத நீஎளிமை யாகிவந்து ஒளிசெய் மானுடமாக நோக்கியுங், கீறிலாத நெஞ்சுடைய நாயினேன் கடைய னாயினேன் பட்டகீழ்மையே"* என்று அடிகளே அருளிச் செய்தமையின், அவன் அடிகளை யாட்கொண்ட பின்னும் பலநாள் இம் மண்மிசைத் தங்கினனென்றல் அமையாது. அதனால், அவரை அடிமைகொண்டு ஐந்தெழுத்துண்மை உணர்த்திய ஞான்றே இறைவன் மறைந்தருளினான் என் னும் நம்பியார் உரையே வாய்வதாமென்க. அடிகளும் தம் ஆசிரியனைப் பலநாளுங் காணப்பெறாது கதுமெனப் பிரிந் தமையாற் பெரிதும் ஆற்றாராய்

"ஒய்விலாதன உவமனில் இறந்தன ஒண்மலர்த்தாள் தந்து, நாயிலாகிய குலத்தினுங் கடைப்படும் என்னை நன் னெறிகாட்டித், தாயிலாகிய இன்னருள் புரிந்த என் தலை வனை நனிகாணேன், தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை உருள் கிலேன் செழுங்கடல் புகுவேனே" என்று நைந்தழுது பாடுதல் காண்க; இதனுள் 'மிகுதியுங் காணேன்' எனப் பொருள்படும் "நனிகாணேன்" என்னுஞ் சொற்றொடர் அடிகள் தம் ஆசிரியனைப் பலநாளுங் காணப்பெறாது பிரிந் ததனை நன்கு புலப்படுத்துதல் உணர்ந்துகொள்க.

---

* திருவாசகம், திருச்சதகம், கக.

இனி குதிரைத்திரள் விலைகொள்ளும் பொருட்டுக் கொணர்ந்த பொருட்குவையும் பிறவும், தாம் இறைவனால் அடிமைகொள்ளப்பட்ட ஞான்று அடிகள் தம் ஆசிரியன் திருவடிக்கீழ் வைத்துத், தம்முயிரையும் உடம்பையுங் கூடச் சேர்த்து எல்லாவற்றையும் அவற்கே உரிமையாய்க்கொடுக்க, ஆசிரியனும் அவைதம்மை யெல்லாம் ஒருங்கேற்றுப், பின்னர்ச், செல்வப்பொருளை அடிகளுக்கே நல்கி "இப்பொருளை யெல்லாம் கோயில்கள் எடுப்பித்தற்கும் அவற்றைப் பழுது பார்ப்பித்தற்கும் பிறவற்றிற்கும் ஆகப், பல திருப்பணிகட்குக் கொடுமின்! மேலான அருந்தவத்தினர்க்கு வழங்குமின்! நுகர்தற்கின்றி வறுமையான் நலிந்தார்க்கு உதவுமின்!" என்று அருள்செய்து மறைந்தமையின், அடிகளும் அப்பொருண் முழுமையும் அங்ஙனமே செலவிட்டார்.

அடிகள் தம்மையுந் தமக்குரிய பொருளையுந் தம் ஆசிரியனுக்கு உரிமையாக்குதலே பொருத்தமா மன்றித், தம்முடைய வல்லா அரசன் பொருளை அவற்குரிமையாக்குதலும், பின்னர் அவன் பணித்தவாறு செலவிட்டு அழித்தலும் அமைச்சியற் கடமையின் வழுவுதலாதலோடு பிறர் பொருளைக் கவர்ந்து செலவழித்த குற்றத்தினையும் அடிகள் பால் ஏற்றுமன்றோவெனின்; அற்றன்று, அடிகள் அமைச்சராய் நின்றநிலையில் அரசனது பொருளைத் தாம் வேண்டியவாறு செலவழித்தா ரல்லர்; குருவடிவிற்போந்த இறைவனால் ஆட்கொளப்பெற்றுத் தமது பழையநிலைமாறி அவன்றன் திருவடித் தொண்டரானபின் தமது முன்னைநிலையை முற்றும் மறந்து அன்புருவினரானமையின், அஞ்ஞான்று தம்மையுந் தம்மோடு உடனிருந்தவைகளையும் தம்மையடிமைகொண்ட தலைவற்கு உரிமையாக்கிப், பின்னர் அத்தலைவன் ஏவியபடியே தம்பாலுள்ள பொருண்முழுதுஞ் செலவிட்டார். அன்புருவாய்த் திரிபுற்ற அடியவர் செயலும், பேய்பிடியுண்டோர் மருள்கொண்டோர் இளஞ்சிறார் எல்

னும் இவர் செயலுந் தம்முள் ஒக்குமென்பது பேரன்பின் றிறம் அறிந்தார்க் கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த தொன்றும். இவ்வுண்மை,

"ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோருக்கு
நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன்றில்லை
சீலமிலை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச்
செபமில்லை தியானமிலை சித்தமலமில்லை
கோலமிலை புலனில்லை கரணமில்லை
குணமில்லை குறியில்லை குலமுமில்லை
பாலருடன் உன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவிப்
பாடலினே டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருப்பாட்டில் தெருட்டப்பட்டமை காண்க. அடிகள் தம் ஆசிரியனைத் தலைப்பட்டு அவற்கு அடித்தொழும்பரானபின் தமது முன்னைநிலை முற்றும்மாறி அன்புருவாரு ரென்பது, திருவாதவூரர் புராணத்தில்,

"அன்புடன் நோக்கிநிற்பர் அழுவர்கை தொழுவர்வீழ்வர், இன்புற வெழுவர்பின்பால் ஏகுவர் இரங்கிமீள்வர், நன்பகல் கங்குல்காணர் ஞானநல் லறிவேகண்டு, கொன்புனை பித்தர்பாலர் பிசாசர்தங் கொள்கையானர்" எனவும்,

"ஐயர்நீர் வருதல்வேண்டும் என்றவர் அழைத்தபோதிற், றெய்வநீ றணிவார் தாளைத் திறத்தினர் தம்மைநோக்கி, மையலாம் உணர்வின்மிக்கிர் யாவர்நீர் மாயாபேதப், பொய்யெலாம் உரைத்தல்வேண்டா போமினி யகலவென்றார்" எனவும்,

"மீனவன் எழுதுமோலை கேட்டபின் மின்பால் அன்பர், ஆனவர் அடியார்எம்மை யடிமையா உடையரல்லால், தான்எனக் கண்ணல் என்றுந் தன்னையான் பிழைத்தேனென்றும், மாநில மன்னன் சொன்ன தென்னென மனத்திலெண்ணி" எனவும் போந்த செய்யுட்களால் நன்கு விளங்கா நிற்கும். தமதுநிலை மாறிநின்ற அடிகள்திறம் அறியாது, அவர் அரசன்விடுத்த திருமுகங் காண்டலுந் தாஞ்செய்த

பிழையினை நினைந்து உளங்கலங்கினரெனக் கூறும் நம்பியார் திருவிளையாட லுரையும் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாட லுரையும் இவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமில்லனவாய்க் காணப் படுகின்றன. அடிகள் இறைவனால் அடிமைகொள்ளப்பட்ட பின் தந்நிலை திரியாது முன்னையுணர்வொடு நின்றனராயின் தாம் மேற்கொண்டுவந்த அமைச்சியற்கடனை மறந்திரார். மற்று அவர் அவ்வாறின்றித் தமதுணர்வு முற்றும் மாறிச் சிவவுணர்வினராய் நின்றமை,

"நவமாய நெஞ்சுடர் நல்குதலு நாமொழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"*

என்று தாமே தமது திருமொழியிற் கிளந்துகூறுதலானும், தாம் நின்ற அந்நிலையினுண்மை தெரியாமற் பிறர் தம்மை யிகழ்ந்துரைத்தமையினையும் "ஏசாநிற்பர் என்னையுனக் கடி யானென்று. பிறரெல்லாம், பேசாநிற்பர்"* எனத் தாமே மொழிந்தருளுத லானும், தம்மை 'உன்மத்தன்' என்றே கொண்டு அஞ்ஞான்றுள்ளார் தத்தம் மனத்திற்குத் தோன் றியவாறெல்லாந் தம்மை ஏசிப் பேசினமையும்

"உத்தம னத்தன் உடையானடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மால்இவன்என்ன மனநினைவில்
ஒத்தன ஒத்தன சொல்லிட ஊர்ஊர் திரிந்தெவருந்
தத்த மனத்தன பேசஎஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே"

என்னுந் திருப்பாட்டிற் றாமே குறிப்பிடுதலானும் அவரது பின்னைநிலையைக் கூறுதற்கண் திருவாதவூரர் புராணவுரை யே பொருத்தமுடைத்தாதல் தெளியப்படும். பிறர் பழி தூற்று முரையைக் கேட்குங்கால் வருந்துமுணர்வுங் கெடு தல் வேண்டுமென இப்பாட்டின்கண் அடிகள் வேண்டுதலும் நினைவுகூரற்பாற்று. எனவே, தஞ்செயல் இழந்து அருட் செயல் வழியராய்நின்று தம்பாலிருந்த பொருட்டிரளை யெல்

* திருத்தெள்ளேணம், ௪. † கோயின்மூத்த திருப்பதிகம், ௬.

லாஞ் செலவு செய்தமையின், அஃது அடிகள்பாற் குற்றமாகாதென்று தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

அடிகள்பால் அது குற்றமாகாதாயினும், குரவனுய் வந்து அவரை அடிமைகொண்ட இறைவன் நடுநிலை வழீஇ அரசனுக்குரிய அப்பொருளைப் பலதுறைகளிற் செலவிட்டு அழிக்கும்படி ஏவியது அவனது இறைமைத் தன்மைக்கு இழுக்காகாதோ வெனின்; எண்ணிறந்த வுலகங்களுக்கும், அவ் வுலகங்களிலுள்ள எல்லையில்லாப் பொருள்களுக்கும் எஞ்ஞான்றும் உண்மையில் உரியவன் முழுமுதற் கடவுள் ஒருவனேயாம்; இவ் வுலகங்களில் இடையிடையே வந்து போம் மக்களெல்லாரும் அவனருளால் அவற்றிற் சிறிது சிறிது பெற்றுச் சிலகாலம் அவற்றைக் கையாண்டு கழியும் நீரர் ஆவர். ஆகவே, இறைவன் அவர்க்கிரங்கித் தனது பெரும்பொருளில் ஒரு சிறுகூற்றை அவர்க்குச் சிறிதுகாலத்திற்கு நல்கியதுபோலவே, மீட்டும் அவர்பானின்றும் அதனைப் பிரிப்பித்துத், தன் மெய்யடியார் வேண்டும்போது அவர்க்குப் பயன்படுமாறு அதனை வழங்குதலுஞ் செய்வன். இங்ஙனமே ஒருகாற் பாண்டியமன்னனுக்கு நல்கிய பெரும் பொருளில் ஒரு பகுதியைப் பிறிதொருகால் அடியவர்க்குப் பயன்படுமாறு அவனினின்றும் பிரிப்பித்துச் செலவிடுவித்தது இறைவற்குக் குற்றமாதல் செல்லாது. அற்றன்று, பாண்டியனுக்கென்றே தந்தபொருளை அவன் வேண்டியவாறு செய்யவிடுதலே முறையாமல்லது, அவனது கருத்துக்கு மாறாக அவனை ஏமாற்றி அதனை வாங்கிச் செலவிடுவித்தல் முறையாகாதாலெனின்; மக்கள் முதலான உயிர்கட்கும் இறைவற்கும்உள்ள உறவு ஒரு தந்தைக்கும் அவன் புதல்வர்க்கும்உள்ள உறவு போல்வதாம். புதல்வர்க்குப் பகுத்துக்கொடுத்த பொருள்களை அவர் தம்மிற் சிலர் நல்வழியிற் பயன்படுத்தாது தமது சிற்றறிவால் தீயவழிகளிற் செலவுசெய்து தமக்கும் பிறர்க்குங் கேடு சூழ்குவராயிற்,

பேரறிவும் பேராற்றலுமுடைய தந்தையாயினுன் அதுகண்டு வருந்தி, அவர்க்குத் தான் றந்த அப்பொருளை அவர்பானின்றும் பிரிப்பித்து வேறு நல்லார்க்கு நல்லதுறைகளிற் பயன் படுத்துவானல்லனே? அதுபோலவே, தான் பாண்டியமன்னனுக்குத் தந்தபொருளை அவன் தன் குதிரைப்படையைப் பெருக்கி வலிவாக்கி அதன்றுணையால் வேற்று வேந்தர் மேற் படையெடுத்துச் சென்று அவருடைய நாடு நகரங்களைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டினனல்லது, அப்பொருளால் நாட்டை வளம்படுத்துக் குடிகளைக் கல்வியிலுஞ் செல்வத்திலும் அன்பிலும் வாழ்வித்தற்கு முயன்றான் அல்லன். அதனால், குதிரைத்திரள் கொள்ளுதற்கு அவன் தந்த பொருளை வேறு நல்ல துறைகளிற் பயன்படுத்துமாறு செய்தது இறைவற்குக் குற்றமாகாதென்க. நன்னெறியிற் பயன்படுத்தாத பிள்ளைகளின் பொருளை அவர்தந் தந்தை அவர்பானின்றும் வலிந்து பற்றியாதல் மறைவாய்ப்பற்றியாதல் வேறு பயன் படு நெறிகளிற் செலவு செய்தலைக் குற்றமெனக் கூறுவார் இவ்வுலகத் தியாரும் இலர். திருவாதவூரடிகளை அமைச்சராய்க் கொண்டிருந்த பாண்டியமன்னன் போரில் மிகுவிருப்புடையனுய், வேற்றரசர்நாடு கவரல்வேண்டியே தனது குதிரைப்படையைப் பெருக்கி வலிவாக்கக் கருதினுனென்பது,

“பொற்பிலங்கு புதுப்பரி இங்குநங்
கோற்றம்ஓங்க விரைவிற் கொளப்படும்” என்றும்,
“மண்ணின் நீள்மறு மண்டலங் கோள்பவர்க்
கெண்ணி லங்கொர் இலக்கம் இவுளிகள்
கண்ணு பந்தியிற் கட்டத்தகும்” என்றுங் குதிரைத்

துறைக்காவலர் கூறியதாக நம்பியார் திருவிளையாடல் கூறுமாற்றால் நன்குபெறப்படும். மேலும், இவன், சிவபிரானிடத்துஞ் சிவனடியாரிடத்தும் அன்புடையன் அல்லன் என்பதற்குத், திருவாதவூரடிகள் இறைவனுல் அடிமைகொள்ளப் பட்ட வியத்தகு நிகழ்ச்சியும், அவர் தாங் கொண்டுசென்ற

பொருட்டிரனை யெல்லாஞ் சிவனடியார்க்கும் சிவபிரான் றிருக்கோயிற் றிருப்பணிக்கும் செலவிட்டுத் தம்மைமறந்து சிவபிரான் றிருவடிப் பேரன்பில் மூழ்கியிருந்த நிலையுங் கேள்வியுற்றும் மனங்கசியப் பெறுனுப் 'எடுத்துச்சென்ற பொருளுக்குத்தக்க குதிரைகள் விலைகொண்டு உடனே வாரீரேல், நமக்குப் பழுதுநேரும்' என அவன் கடிந்து அவர்க்கு ஒரு திருமுகம் எழுதிவிடுத்தமையும், பரிகளெல்லாந் திரும்ப நரிகளாய ஞான்று நடுநிலை வழீஇ அடிகளைப் பெரிது வருத்தினமையுமே சான்றும். இஃதிங்ஙனமாகவும், "ஓடும் பல்நரி ஊளைகேட்டு அரனைப், பாடின என்று படாம்பல அளித்த" வரகுண பாண்டிய மன்னனே அடிகளை அமைச்சராய்க் கொண்டிருந்தவன் ஆவன் என்று ஒருவர் கூறியது நகையாடற்பாலதா மென்க. சிவபெருமானிடத்தும் அவனடியாரிடத்துங் கரைகடந்த பேரன்புடையராய் விளங்கிய வரகுண பாண்டியரே அடிகளை அமைச்சரா வுடையராயின் தமது அரசுரிமைச் செல்வமெல்லாம் அவர்தந் திருவடிக்கீழ்வைத்து அவர் வேண்டியவாறு செலவிடக் கொடுத்திருப்பாரல்லது, சிவபிரான் றிருவடிப் பேரன்பிற் பிணிப்புண்ட அடிகளைச் சிறிதும் வருத்தி இரார். ஆகலான், அடிகளை அமைச்சராய் உடைய பாண்டியமன்னன் வரகுணர் அல்லன் என்பது ஒருதலை; இன்னும் அவ் வரலாற்றினை, அடிகள் காலத்தை ஆராய்ந்து வரையறுக்கும் மூன்றும் பகுதியில் நன்கு விளக்கிக்காட்டுதும்.

இனி, அடிகள் நனவே தமைப்பிடித்தாண்ட அருளாசிரியன் றிருவடிப் பேரன்பாற் றமதுள்ளந் தேக்கப்பெற்றுத், தமக்குள்ள இவ்வுலகத் தொடர்புகளை முற்றும் மறந்தாராய் என்பெலாம் புரை புரை கனிய அன்புரை ததும்புந் திருவாசகத் திருப்பதிகங்கள் பல அருளிச்செய்தபடியாய்த் தாம் அருள்பெற்ற குருந்தமரத்தி னருகிருப்பா ராயினர். இவ்வாறு பலநாட்கள் கழிந்தன. அரசனுக்குரிய வினை

மேற்கொண்டு குதிரைத்திரள் விலைகொள்ளச் சென்ற தங் காதலர் பலநாட்களாகியுந் திரும்பிவராமைகண்டு, திருவாத வூரடிகளின் கற்பிற்சிறந்த மனைவியார், அவரோடு உடன் சென்று மீண்டாரை வினவி, அவர் சிவபிரான் திருவடித் தொண்டராகித், தமது முன்னைநிலை திரிபுற்றமை தெரிந்து, அவரைப் பிரிதல்ஆற்றாராய், உடனே திருப்பெருந் துறைக்குப்போந்து, தம் அருமைக் கொழுநரான அடிகளை வணங்கி அன்பினால் நெஞ்சம் நெக்குருகி வருந்தாநிற்பத், திருவருள் இயக்கத்தால் அதனை உணரப்பெற்ற அடிகள், தம் ஐயன் திருவடிக்கட் பதிந்த தமதுணர்வு சிறிது அதனினின்றும் மீண்டு புறத்தே இவ்வுலகியல் நிகழ்ச்சிகளிற் செல்லப்பெற்றார்; பெற்றுத் தங் கற்புடை மனைவியார்க்கிரங்கி அவரைத் தேற்றி அவர்க்குச் சிவபெருமான் திருவருட் பாங்குகளை விரித்தோதா நின்றார். தமது பிரிவாற்றாமையால் வந்து வருந்திய தங் கற்புடை மனைவியார்பொருட்டே, இறைவன் றிருவருளால் உந்தப்பட்டு அடிகள் இவ் வுலகியலுணர்வு மீளப்பெற்றார் என்பதற்கு,

"முடித்தவாறும் என்றனக்கே தக்கதே முன் அடியாரைப், பிடித்தவாறுஞ் சோராமற் சோரனேன் இங்கொருத்திவாய், துடித்தவாறுந் துகிலிறையே சோர்ந்தவாறும் முகங்குறுவேர், பொடித்தவாறும் இவையுணர்ந்து கேடென்றனக்கே சூழ்ந்தேனே"* என்று அவர்தாமே அருளிச்செய்தமையே சான்றாம். மாதரைநோக்கிக் கூறுவனவாக அடிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பொற்சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளேணம், திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பொன்னூசல் என்னும் பத்துள் திருச்சாழல் ஒழிய ஏனையவெல்லாந் தங் கற்புடை மனைவியாரும் அவர்தம் அன்புடைப் பாங்கிமாரும் தம்இறைவற்கு ஆட்படல்வேண்டி

* திருச்சதகம், ௩௪.

அவர்தம்மை நோக்கியே அருளிச்செய்யப்பட்டனவாகப் புலனாகின்றன; இவை பத்தின் ஈற்றிலுள்ள அன்னைப்பத்து அடிகள்தம் அருமைப் புதல்வியைநோக்கி அருளிச்செய்தாராதல் வேண்டுமெனவே கருதற்பாலதாயிருக்கின்றது; இளஞ்சிறார் தம் அன்னையைநோக்கிக் கூறுவதாக அடிகள் அதனை அருளிச்செய்திருப்பதே அதற்குச் சான்றாமென்க. சிவபிரான் றன் அளப்பரிய அருட்பெருமைகளை அடிகள் எடுத்தோதக் கேட்ட அவர்தம் மனைவியார் தாமும் அப்பெருமான்பாற் பேரன்பு மீதூரப் பெற்றாராதல்

"ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெரு
சீரொருகால் வாய்ஓவாள் சித்தங் களிகூர [மான்
நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப் [யாள்
பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணி
பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறு" என்று

அடிகளே ஓதுமாற்றால் நன்கு தெளியப்படும்.

இனித், திருவெம்பாவையை அடிகள் அருளிச்செய்தது திருப்பெருந்துறையிலேயாம்; இதன் பதினோராஞ் செய்யுளில் "மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்குமுகேரென்னக், கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி" எனத் திருப்பெருந்துறையிலுள்ள 'மொய்யார் தடம்பொய்கை' என்னுந் திருக்குளத்தில் நீராடுமாறு சொல்லப்பட் டிருத்தலின், இது திருப்பெருந்துறையி லன்றித், திருவண்ணாமலையில் அருளிச்செய்த தாகமாட்டாது; அதனால், இதன் றலைப்பின்கண் 'திருவண்ணாமலையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது' என எவரோ குறித்துவைத்தது தவறுடைத்தாமென்க.

இதற்கடுத்த திருவம்மானை திருவண்ணாமலையில் அருளிச்செய்ததாதல் வேண்டும்; என்னை? "பேணு பெருந்துறையிற், கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை யாட்கொண்ட, அண்ணாமலையானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்" என்று தாம் பெருந்துறையில் ஆட்கொள்ளப்பட்டதனை இறந்த காலத்

தும், அண்ணாமலையானைப் பாடுதலை எதிர்காலத்தும் வைத்து அடிகள் ஓதுதலின் என்பது; மேலும், இதன்கட் "பந்தம் பரியப் பரிமேற் கொண்டான்" எனவும், "கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை, மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவான் மொத்துண்டு, புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காணம்மானாய்" எனவும் நரியைப் பரியாக்கி அதன்மேலெழுந்தருளிய இறைவன்றிறத்தையும், மதுரையிற் பிட்டுக்கு மண்சுமந்து பாண்டியனால் அடியுண்ட ஐயனருள் விளையாட்டையும் அடிகள் எடுத்தோதுதலின், அவர் அவையிரண்டும் நிகழ்ந்தபின் மதுரையைவிட்டுப் புறம்போந்து திருவண்ணாமலையில் இறைவனைத் தொழுதிருந்தக்கால் இஃது அருளிச்செய்த தாகுமென்பது பெற்றாம்.

இதற்கடுத்த திருப்பொற்சுண்ணம் என்பது "அணி தில்லை வாணனுக்கேஆடப் பொற்சுண்ணம் இடித்துநாமே," "அம்பலத் தாடினானுக்காடப் பொற்சுண்ண மிடித்து நாமே," "சிட்டர்கள் வாழுந் தென்றில்லைபாடிச், சிற்றம்பலத் தெங்கள் செல்வம்பாடி" எனத் தில்லைவாணனைப் பலகாற் பாடுதலின், அது தில்லையி லருளிச் செய்யப்பட்டதாதல் விளங்கா நிற்கும்.

இதற்கடுத்த திருக்கோத்தும்பி என்பதூஉந் தில்லையம் பலவனையே பலகாலுங் குழைந்துருகிப் பாடுதலின் அதுவுந் தில்லைக்கண் அருளிச்செய்யப்பட்டதெனவே கருதற்பாற்று.

இதற்கடுத்த திருத்தெள்ளேணம் என்பதூஉந் தில்லையம்பலவன் மேற்றாய் வருதலின் அதுவுந் தில்லைக்கட் பாடப்பட்டதெனவே கோடற்பாற்று.

இதற்கடுத்த திருச்சாழல் என்பது ஈழமண்டலத்தினின்றும் போந்த புத்தரும் புத்த அரசனும் தில்லைக்கண் அடிகளோடு வழக்கிட்டுத் தோல்வியுற்றாராக, அப் புத்தமன்னன் வேண்டுகோட்கியைந்து ஊமையாயிருந்த அவன் புதல்வியை வாய்பேசச் செய்து, அவள் வாயிலாக விளக்கிய சைவவுண்

மைகளை அடிகள் வினாவும் விடையுமாக வைத்துப் பாடியரு ளினாராகலின் இதுவுந் தில்லைக்கண் அருளிச்செய்ததென் பது தானே போதரும்.

இதற்கடுத்த திருப்பூவல்லியில் "மண்பான் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித், தண்டாலே பாண்டியன் றன்னைப் பணிகொண்ட" வரலாறு கூறப்படுதலின் இஃது அதற்குப் பின் பாடப்பட்டதா மென்பதூஉம், அம்பலவனையே பெயர் கிளந்தோதிப் பாடுதலின் இதுவுந் தில்லைக்கண்ணேதான் அருளிச்செய்யப்பட்டதா மென்பதூஉம் பெறப்படும்.

இதற்கடுத்த திருவுந்தியாரின் இரண்டாஞ் செய்யுளில் ஏகம்பர் ஒருவருமே குறித்துச் சொல்லப் படுதலானும், இதன்கண் வேறெங்கும் வேறு திருக்கோயில்களிலுள்ள சிவபெருமான் சிறப்புப்பெயர்களுள் ஏதும் அங்ஙனங் குறித் துச் சொல்லப்படாமையானும் இது திருக்கச்சியேகம்பத் திற் செய்யப்பட்டதென்பது பெறுதும்; இது தில்லையிற் செய்ததென்பது பிசகு.

இதற்கடுத்த திருத்தோணோக்கம் என்பது தில்லையம் பலவன் மேற்றாய் வருதலின் இது தில்லைக்கண் அருளிச் செய்ததாகு மென்க.

இதற்கடுத்த திருப்பொன்னூசலில் ஒவ்வொரு செய் யுட் கண்ணுந் திருவுத்தரகோச மங்கை கிளந்தெடுத்துப் பாடப்படுதலின், இஃதத் திருப்பதியின்கட் செய்யப்பட்ட தாகுமன்றி, எவரோ இதன் றலைப்பிற் குறித்துவைத்தவாறு இது தில்லைக்கண் அருளிச்செய்யப்பட்டதன்று. இதன்கண் எட்டாஞ் செய்யுளில் "ஞாலம் மிகப் பரிமேற்கொண்டு நமை யாண்டான்" என்று அடிகள் ஓதுதலின், இவர் தமது அமைச்சுரிமையை முற்றும் விட்டுத், திருவுத்தரகோச மங் கை போந்தபின் இதனை அருளிச்செய்தாராகல் வேண்டு மென்பதூஉந் தானே பெறப்படும்.

இதற்கடுத்த அன்னைப்பத்து இளஞ்சிறுமகார் தம் அன்னையோ டுரையாடும் பரிசாகவைத்து அடிகள் இதனை யருளிச்செய்திருத்தலின், அடிகள் தம் அருமைச் சிறு புதல்வியின்பொருட்டு இதனைப் பாடினரென்றல் இழுக்காது. இதன்கண் ஏழாஞ் செய்யுளிற் "பள்ளிக் குப்பாயத்தர் பாய்பரிமேல் கொண்டென், உள்ளங் கவர்வரால் அன்னே யென்னும்" என்று தம்பொருட்டு மதுரையிற் குதிரைமேல்வந்த பெருமானைக் குறித்தலானும், ஆறாஞ் செய்யுளில் உத்தரகோச மங்கைப் பெருமானை எடுத்து மொழிதலானும் இதுவும் உத்தரகோச மங்கையில் அருளிச்செய்யப்பட்ட தல்லது, தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்டதன்று. இதன் மூன்றாஞ் செய்யுளிற் "றென்னன் பெருந்துறை அத்த" னை நினைவுகூரும் அவ்வளவே சொல்லப்படுதலின் இஃது அங்கு அருளிச்செய்த தாகாது.

இங்ஙனம், 'திருவெம்பாவை' திருப்பெருந் துறையினும், 'திருவம்மானை' திருவண்ணமலையினும், 'திருப்பொற்சுண்ணம்,' 'திருக்கோத்தும்பி,' 'திருத்தெள்ளேணம்,' 'திருச்சாழல்,' 'திருப்பூவல்லி,' 'திருத்தோணோக்கம்' என்னும் ஆறுந் தில்லையினும், 'திருவுந்தியார்' திருக்கச்சியேகம்பத்தினும், 'திருப்பொன்னூசல்,' 'அன்னைப்பத்து' என்னும் இரண்டும் திருவுத்தரகோச மங்கையினும் ஆக ஐந்து வேறு திருப்பதிகளில் அவை பதினொன்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டனவாயினும், தம்மைப் பிரியாது தம்மோடுடன்போந்த தம் காதற்கற்புடை மனைவியாரும், அவர்தம் இன்னுயிர்ப் பாங்கிமாரும், ஈழமண்டலத்துப் புத்தமன்னன் மகளாரும், தம் அருமைச் சிறு புதல்வியாரும் ஆகிய மகளிர்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டமையால் அப்பதினொன்றும் ஒரு தொகுதியாய் ஒருங்குவைக்கப்பட்டமை பொருத்தமேயா மென்க.

இனி, அடிகளைப்போலவே அவர்தம் மனைவியாருந் தன் றிருவடிக்கண் அளவுபடாப் பேரன்புவைத்து ஒழுகுதல்

கண்ட சிவபெருமான் அவர்க்கு மிக இரங்கி அவர் பொருட்டு அடிகளின் உணர்வைச் சிறிது நெகிழ்த்திப் புறத்தே செல்ல விட, அடிகளுந் தம்பால்வந்து குழுமிய தம் மனைவியார்க்கும் பிறர்க்கும் சிவபிரானுடைய அருட்பெரும் பரிசுகளைச் செழுந்தமிழ்ப்பாக்களில் எடுத்தோதி எல்லாருள்ளங்களை யும் பேரன்பாம் பெரும்பெருக்கிற் படிவித்துத் தாமும் அதிற் றிலைநின்று வரலானார்.

இஃதிவ்வாறிருப்ப, அடிகளோடு உடன்போந்த ஏவலாளர், அவர் தம்மைமறந்து அன்பால் என்பு நெக்குருகிக் கண்ணீர்வார ஆடுதலும் பாடுதலுஞ் செய்து மால்கொண்டார்போ லிருத்தலைக்கண்டு 'இவர் பித்துப் பிடித்தவரானார்' எனக் கருதி, அவரை விட்டுப்பிரிந்து, மதுரையிற் பாண்டியன்பாற் சென்று அவனுக்கு அடிகளின் வேறுபட்ட நிலையை அறிவித்தார். அதுகேட்ட அம்மன்னன் அடிகளின் உண்மைநிலை புணராமே புடைபடக் கவன்று, நாளுந் தன் ஒற்றரை விடுத்து, அடிகள் உணர்வு தெளிந்திருக்கும் நிலையை அவரால் தெரிந்துகொண்டபின், 'தென்னவர் பரவுந் தென்னவன் எழுதும் ஓலை தென்னவன் பிரமராயர் காண்க! பொன் நிறைந்த பொருட் களஞ்சியத்திற் பல பொருள் எடுத்துக்கொண்டு பரித்திரள் கொள்வதற்குப் பரிவொடு சென்ற நீர், இன்னுந் திருப்பிவந்திலாமை யாது நினைந்து? அமைச்சற்கு இப்படிச் செய்தல் தக்கதாங்கொல்! இது காண்டலும் வலிமைமிக்க வாம்பரித்திரள் கொண்டு விரைந்துவருதலே செயற்பாலது; இல்லையேல் அது நமக்குப் பழுதாம்' என்றெழுதி அடிகட்கு ஒரு திருமுகம் விடுத்தான். அதனை எடுத்துவந்த தூதுவர் அதனை அடிகள்பால் உய்க்க, இப்போது தமது புறத்துணர்வோடும் இருந்த அடிகளும் அதனை வாங்கிப்பார்த்துத் துணுக்குற்றுத், தாம் குதிரைத்திரள் கொள்ளும்பொருட்டுப் பாண்டியனது பெரும் பொருட்குவையை எடுத்துவந்த தமது முன்னைவகையெல்

லாம் நினைவுகூர்ந்து, உள்ளஞ் சிறிதுகலங்கிப், பின்னர்த் தாம் தம்மையாண்ட ஐயன் அருள்வழி யொழுகினமை நினைந்து தேறித், தங் குருமுதல்வன் எழுந்தருளிய குருந்தமரத்தி னெதிர்சென்று தங் குரவனைத் தமது அகக்கண்ணிற் கண்டு தொழுது அழுது தமது குறையறிவிப்பாராளுர்: 'அருள் வளர் விளக்கே, ஏழை அடியேனை யாட்கொண்ட அருந்த வப்பேறே, தேவர்தந் தேவே, பாண்டிய மன்னன் பரிமாக் கொண்டு வல்லே வருகவெனப் பணித்திட்டான்; அடிய னேன் அவன் பணித்தவாறு அவன்பாற் செல்லுமாறு யாங் ஙனம்? அருள்செய்யாய், குருந்தின் மறைந்த மறைக்கொழுந் தே!' என்று கூறிஇரப்ப, ஐயனும் அம் மெய்த்தவர்க்கு இரங்கி "நினக்கு யாம் உண்டு, உள்ளத்தில் அச்சங்கொள் ளேல், உயர்ந்த புரவிகள் விரைவில் வருமெனப் பாண்டிய மன்னனுக்கு ஓர் ஓலை யெழுதிவிடு" என்று அவரது செவிக்கு மட்டும் புலனுகக் கட்டளையிட்டருளினர். அதுகேட்ட அடி களும் தம்மிறைவனைப் பணிந்துபோந்து, "புகழ்மிக்க பாண் டிய அரசர்க்கு அடியனேன் வாதவூரன் தெரிவிப்பதைத் தாம் திருவுளத்து ஏற்றருளல்வேண்டும்; பிறர் கூறும் புறங் கூற்றுரைகளைக் கேட்டலாகாது; ஐந்தாறு நாட்களிற் றிரண்ட குதிரைகள் வரும்; அவைதம்மைக் கட்டி வைப்பதற்குப் பந்திகளும், அவை அருந்துவதற்குத் தண்ணீர்த் தடங்க ளும் அமைத்துத், தெருக்களையும் நகரங்களிலுள்ள வை. யாளிகளையும் ஒப்பனை செய்வித்து, அடியேனைக் குற்றமாக நினையாமற் பண்டுபோல் மெய்யாகத்தெளிந்து அன்புபாராட் டல் வேண்டும்" என எழுதிய திருமுகத்தைத் தூதுவர் கையிற் கொடுத்து விடுத்தபின், அமைந்த வுள்ளத்தோடுங் குருந்தமரத்தின் மருங்கே, அகமுகமாய்த் திரும்பிய வுணர் வைத் தம் குருமுதல்வன் திருவுருவின்கண் நிறுத்தி அறி துயிலில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது, அவரையாண்ட ஐயன் அவரது அகக்கண்ணெதிரே தோன்றி, "நாம் குதி

ரைகளைப் பாண்டியற்குச் சேர்ப்பித்தல் திண்ணம்; அவற்றையாம் சேர்ப்பிக்குமுன் நீ பாண்டியன்பாற்சென்று, மனத்திட்பத்தோடும் அவன் களிகூரத்தக்க சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டிரு" என்று புகன்று மறைந்தருளினன். அடிகளும் அவ்வறிதுயில் நிலையினின்றும் விழித்தெழுந்து, தங்குரவன் தம்மை அடிமைகொண்ட குருந்த மரத்தினையுந் திருப்பெருந் துறையினையும் பிரிதற்கு ஒருப்படாராய்ப் பெருக வருந்திப், பின்னர்த் தம் ஆண்டவன் கட்டளையை நினைந்து ஒருவாறுளந்தேறி மதுரைக்குத் திரும்பினர். தாம் வருதற்குமுன் எழுதிவிடுத்த திருமுகத்தைக்கண்டு சினம் அவிந்த பாண்டிய மன்னனும், அடிகளை அன்பாக ஏற்றுத், தன தரசிருக்கைமண்டபத்தில் தன தருகே அவரை இருத்தி, ஏனை யமைச்சரையெல்லாம் போகவிட்டு, அவரோடு தனியிருந்து, "எடுத்துச்சென்ற பொருளுக்குக் குதிரை எவ்வளவு கொண்டீர்? அக்குதிரைகள் வந்திறங்கிய துறைமுகங்களும் நாடுகளும் எவ்வெவை? அக்குதிரைகள் எவ்வளவுயரமும் எவ்வெந் நிறங்களும் உடையன? அவை தம்முள் எமக்கு இசைந்தது யாது? அதன் இலக்கணங்கள் யாவை? கூசாமற் சொல்லல்வேண்டும்" என்றுகேட்ப, அடிகளும் வெள்ளியம்பலப் பெருமானை நினைந்து, "மன்னரேறே, மாராட்டகம் காம்போசம் ஆரியம் சாம்பிராணி சைந்தவம் முதலான நாடுகளிலிருந்து போந்த குதிரைகளையே மிகுதியாய்க் கொண்டேன். அவை சொல்லுதற்கரிய விரைந்த செலவினையுடையவை; கடலலையினும் அதன் முழக்கத்தினும் ஒன்றுக்கொன்று மிக்கெழுபவை; அவை தமக்கெல்லாம் இம்மதுரைமா நகரும் இடம் போதாது. அவற்றின் இலக்கணங்களையும் வகைகளையும் விரைந்த செலவினையும் விரித்துரைக்கப் புகுந்தால் அவை என் ஒரு நாவினால் உரைக்கப் படுந் தகையவல்ல. அப்பரிகளை நேரே காணும்போது மாட்சிமையுடையீரே நன்குணர்வீர். யான் இவ்வாறு விலை

கொண்ட பரித்தொகுதியெல்லாம் மதுரை வருதற்கு நன்னாள் ஆவது எதுவென்று கோள்நூல் வல்லாரை உசாவ, அவர் ஆவணித் திங்களின் மூலநாளே அதற்கு ஏற்பதாமென் றுரைத்தமையின் அந்நாளை எதிர்பார்த்தவாறுய்த் திருப்பெருந்துறையிலே யிருந்தேன். நும் படைஞரோ வென்றால் தாம் மதுரைக்கு மீளும் விருப்பால் என்னைவிட்டகன்று இங்கே முந்துறப்போந்தார். போந்தவர் என்மேற் பொய்யானவைகளைப் புனைந்துகட்டி நுமக்கு உரைப்ப, நீரும் எளியேன்மேற் பெரிதும் வெகுண்டு, 'கடிது வருக' வென ஓலை வரைந்து விடுத்தீர்; அதுகண்டு உடனே இங்குப்போந்தேன். குறிப்பிட்டநாளிற் சிறந்த பரித்தொகுதி இங்கு வரும்." என்று விடைகூறினர். அச்சொற்களைக் கேட்ட அரசன் மிகவும் உள்ளங்களித்தானாய் "நுமக்கும் எமக்கும் உண்டான நட்பினைச் சிதைக்க நினைந்த கரவுடையார் சொற்களைக்கேட்டு, அங்ஙனம் அன்பிலாதேம்போல் எழுதிவிடுத்தேம். அதுபற்றி இனி நீர் வருந்துதல் ஒழிமின்!" என்று பழைய நட்புரிமை பாராட்டிப் பேசி, மணிக்கலன்கள் குதிரைகள் வெண் பட்டுக்குடை முத்துமாலை பொற்சரிகை மிடைந்த போர்வைகள் பட்டாடைகள் முதலியனவெல்லாம் அடிகட்கு வழங்கி, அவர் தமது மனையகம் ஏகவும் விடைகொடுத்தான். அடிகள் அது பெற்றதும், சொக்கப்பெருமான் திருக்கோயில் புக்குக் கரைகடந்த அன்பினால் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நீராய்உருக இறைவனை இறைஞ்சியேத்தி "நாயிற் கடைப்பட்ட அடியேனையும் ஒரு பொருட்படுத்தியாண்ட தாயினுஞ்சிறந்த பரிவுடைப் பெருமானே, குதிரைகள் வருமெனப் பாண்டியற்கு உரைசெய்தேன்; அவன் தந்த பொருள்களையோ அடியார் தமக்குப் பயன்படுத்திவிட்டேன்; இனி ஆமாறு சொல்லாய் அருளுடையரசே, நின்னையன்றி வேறு புகலிடங் காணேன் அம்பலத் தெய்வமே" என்றுகூறி யழுது குறையிரப்ப, 'அஞ்சற்க' எனும் ஓர்

ஓசை அடிகளுக்குச் செவிப்புலனாயிற்று. அது கேட்டலும் ஆறுதல் உடையராய் அடிகள் தம் மனையகஞ்சென்று தம் மனைவியார் மக்கள் சுற்றத்தாரிடை அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது அடிகளின் சுற்றத்தாரெல்லாம் ஒருங்கு திரண்டு அவர்பாற்போந்து, "அரசற்குரிய வினை மேற்கொண்டு குதிரைகொள்ள எடுத்துச்சென்ற பெரும்பொருட்டிரளை யெல்லாம் வறிதே செலவிட்டது பெரிதும் ஏதமாம், வேந்தன் சீறின் யாதாய் முடியுங்கொல்!" என்று இடித்துரைப்ப, அடிகள் அவர் சொற்களுக்கு அஞ்சாது, "எம்பெருமானே மக்கள்வடிவிற்போந்து எளியேனை யாட்கொண்டருளினான்; அதனால் எனது பிறவித் துன்பமும் அற்றேன்; மன்னவற்குப் பிழைசெய்தல் ஆகாதென்பதுபற்றி இங்கு மீண்டேன்; அவற்குரிய பெரும்பொருட் கடனை ஒருவிரகாற் போக்குவேன்; இதற்கோர் ஐயம் இன்று. நீவிர் யார்? யாம் யார்? எல்லீரும் எமக்கு அயலவரேயாவீர்; இம்மாநிலத்தின்கண் எம்மை வெறுப்பார் யார்! உவப்பார் யார்! நீவிர் நுமக்குரிய வினைமேற் சென்மின்!" என்றுகூற, அவரெல்லாரும் அடிகளை யகன்றுபோயினர்.

மற்றை ஞான்று, அரசற்கு நெருங்கிய ஏவலாளராய் உள்ளார் அடிகள்பாற்போந்து புரவிகள் வந்தனவோ?" எனத் தொழுதுவினவ, அவர் "அவை மெய்யாகவே வரும், இப்போது விரைதல்வேண்டாம்; தெருக்களையெல்லாங் கோடித்து வைக்கச் சொல்லுமின்! யாம் உரைத்தசொல் தப்பாது; அரசற்குக் கூறுமின்!" என்று சொல்லிவிடுப்ப, அவ்வேவலரும் அரசன்பாற் சென்று அடிகள் கூறியவற்றை அங்ஙனமே எடுத்துச் சொல்ல, வேந்தனும் மகிழ்ச்சி மிக்குத் தெருக்கடோறும் பசிய வாழைமரங்கள் நாட்டி, நிறைகுடங்கள் வைத்து, நறுமணங்கமழும் பூமாலைகள் தொங்கவிட்டு, இடங்கடோறும் விளக்குகள் ஏற்றிப், பட்டாடைகளை மேன் மறைப்பாகக் கட்டிக், குதிரைப்பந்திகள் வையாளிகள் சமழக

மண்டபம் பண்டாரங்கள் மாடங்கள் திருமடங்கள் கோபுரங்கள் சொக்கப்பிரான் திருக்கோயில் அதன் வாயில்கள் முதலியனவெல்லாம் அழகுமிக்குவிளங்கக் கோடித்து, அம்மதுரைமாநகர் வான்நகரே யென்னப் பொலிவுறச் செய்தான். இப்பெருஞ் சிறப்புக்களையெல்லாங் கண்ட அமைச்சரில் ஒருவன், பாண்டிய மன்னன் தனித்திருக்கும் நேரம்பார்த்து அவனுழைச் சென்று வணங்கி, "எம்பொருநை நாட்டரசே, அடியேன் கூறுவதொன்றுண்டு; நும்மாற் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற திருவாதவூரர் குதிரைகொள்ளும் பொருட்டுச் சோழநாட்டை யடைந்தவர் நீறுபூசிய சிவனடியார் கையில் நின் பொருளையெல்லாங் கொடுத்துச் செலவுசெய்துவிட்டார். நீர் விடுத்த தூதுவர் ஏகி நுமது ஓலையைக் காட்டியபின்னர், அவர் நும்பால்வந்து நுமது சீற்றத்தைத் தணித்துத் தாம் உயிர்பிழைக்கல் வேண்டி அன்புடையார்போல் நின்று ஆவணிமூலத்திற் பரித்திரள் வருமெனக் கூறினர்; அவர் கூறியவெல்லாம் பொய்யுரைகளாகும் மன்னரேறே!" என்று புகன்றனுக, அச்சொற்கேட்ட பாண்டியன் அருகுநின்ற தூதுவரை வெகுண்டுநோக்கி "நீவிர் திருப்பெருந்துறைக்கு விரைந்துபோய் அங்கே குதிரைகள் உளவோவெனக் கண்டு விரைந்துவந் துரைமின்!" என்று பணித்தான். உடனே, வலிய தூதுவர் வல்லே திருப்பெருந்துறை சென்று அதன் கண்ணும் அதனைச்சூழ்ந்த பிறவூர்களின் கண்ணுந் தேடிப் பார்த்துங் குதிரைகளைக் காணமையின் வருத்தத்தோடுந் திரும்பிவந்து "பெருமானே, பரிகளைக் கண்டிலேம்" எனப் பகர்ந்தார். பகர்தலும், பாண்டியன் மிகச்சினந்து தண்டத் தலைவரை நோக்கி, "நமது வினையைத் தான் முடிப்பதாகச் சொல்லி நமக்கு இடரே செய்வானாகிய அவ்வாதவூரனைத் துன்புறுத்திச் சிறையிலிட்டு நம்முடைய பொருளையெல்லாம் அவன்பானின்றும் வாங்குமின்கள்!" என்று கட்டளையிட்டான். அத்தண்டத் தலைவர்களும் உடனே அடிகளின்

எதிரே சென்று முனிவுகொண்ட முகத்தினராய் நின்று, "ஏற்றமுடைய நம்மன்னன் அந்நாள் நுமக்குக் குதிரை கொள்ளக் கொடுத்த பொருளையெல்லாம் நும்பால் நின்றும் வாங்கும்படி எமக்குக் கட்டளையளித் திருக்கின்றனன். அரசன் இங்ஙனங் கூறியது என்னையெனின், மன்னவனால் ஏவப் பட்ட ஒற்றர் பெருந்துறைசென்று அங்கே குதிரைகளைக் காணாராய்த் திரும்பிவந்து கூறிய மாற்றங்கேட்டு அரசனும் நும்பால்வைத்த நேசத்தைவிட்டான்; இனி நீர் அமைச்சரா யிருந்து அரசாளுதற்கும் விடான்; இனிமேல் நீர் அரசற் குரிய பொருளையெல்லாந் தருதல்வேண்டும்" என உரைப்ப, அடிகள் ஏதுங் கூறமாட்டாராய் வாளாஇருப்ப, அவரை வலிந்து பற்றிச்சென்று சிறையில் அடைத்தார்கள். சிறை யில் அடைப்பித்த அத்துணையிற் பாண்டியமன்னன் சினம் அடங்கானாய்ப், பின்னும் அவரை வருத்துதற்பொருட்டுப் பிரம்படிகாரரை ஏவ, அவரும் அவர்பாற் போந்து, அவரை அடித்துத் துன்புறுத்துதற்கு நெருங்கினவர் அவர்பால் வியக்கத்தக்க சில கடவுள் நிகழ்ச்சிகளையும் குழைந்துருகும் அன்பின் பெருக்கையுங்கண்டு அவரை அடித்துத் துன் புறுத்தமாட்டாராய் அஞ்சிநிற்ப, அஃது ஒற்றரால் உணர்ந்த அரசன் கூற்றினுங் கொடிய சிலரை ஏவ அவர் போந்து அவரைக் கடுவெயிலில் நிறுத்தி, அவரது அருமைத் திரு மேனியை வளைத்து வருத்துவாரானார். அக் கொடுந்துன் பம் பொறுக்கமாட்டாமற்,

"பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தஎம் பரனே பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய், சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, யாரொடு நோகேன் யார்க்கெடுத் துரைக்கேன் ஆண்டநீ அருள்இலை யானால், வார் கடல் உலகின் வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருகவென் றருள்புரி யாயே" என்பதை முதலாக உடைய வாழாப்பத்தும்,

"சோதியே சுடரே சூழொளிவிளக்கே சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை, பாதியே பரனே பால்கொள்வெண் நீற்றாய் பங்கயத் தயனும்மால் அறியா, நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில் நிறைமலர்க் குருந்தம் மேவியசீர், ஆதியே அடியேன் ஆதரித்தழைத்தால் அதெந்துவே என்றருளாயே" என்பதை முதலாகவுடைய அருட்பத்தும் அருளிச்செய்து அடிகள் மிக நைந்துருகினர் என்பது புலனாகின்றது. இவ்வாறு துன்புறுத்தப்பட்ட காலத்திலேயே "குழைத்தாற் பண்டைக் கொடுவினை நோய்" எனத் துவங்குங் குழைத்த பத்தையும் அடிகள் அருளிச்செய்தாரென நம்பியார் திருவிளையாடல் உரையாநிற்கும்.

இவ்வாறு திருவாதவூரடிகள் அரசன் ஏவிய வன்கண்ணரால் துன்புறுத்தப்பட்டு அத்துன்பம் பொறாமல் அழுது பாடுதலும், அடியார் துயர்நீக்குந் திருப்பெருந்துறை யாண்டவன் அவ்வூர்க்குப் பக்கத்தேயுள்ள மிழலைநாட்டு நரிகளையெல்லாம் வருவித்து, அவை தம்மையெல்லாம் அழகிலும் நடையிலுஞ் சிறந்த வாம்பரிகளாக உருமாற்றிக், கட்புலனாகாத நுண்ணுடம்பில் அணுக்களாய் நிற்குந் தன் திருவடித்தொண்டரைக் குதிரைச்சாத்தாய்க் கட்புலனும் உருவில் வருமாறு கற்பித்துத், தானுமோர் அளவுபடாச் சிறப்பினையுடையதொரு புரவிமீது அமர்ந்து, அக் குதிரைத்திரளும் அதனை நடாத்தும் வணிகச்சாத்துந் தன்னைப் புடைசூழ்ந்து வரத், திருப்பெருந் துறையிலிருந்தும் புறப்பட்டு, அவ்வூர்க்கு மேல்பால் உள்ளதாகிய மதுரைமா நகரைநோக்கி விரைந்துவந்தனன். இவ்வாறு வந்தமையினை அடிகளே,

"குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தான் எழுந்தருளியும்"* என்று

கூறுதல் காண்க. திருப்பெருந் துறையிலிருந்தே சிவபெரு

* கீர்த்தித்திருவகவல், உஎ, உஅ.

5

மான் குதிரை கொண்டு குதிரைச் சேவகனாய் வந்தருளினா னென்பதூஉம்,

"பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளி"* எனவும்,

"மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய தென்னவன்"† எனவும்,

"ஆடலமர்ந்த பரிமாவேறி ஐயன் பெருந்துறையாதி அந் நாள், ஏடர்களை எங்கும் ஆண்டுகொண்ட இயல்பறிவார்"‡ எனவும்,

"வண்சாத்தி னோடுஞ் சதுரன் பெருந்துறையாளி அன்று, மங்கையர் மல்கு மதுரைசேர்ந்த வகையறிவார்"§ எனவும்,

"பரியின் மேல்வந்த, வள்ளல், மருவும் பெருந்துறையை"‖ எனவும்,

"நாட்டிற் பரிப்பாகன் நம்வினையை—வீட்டி
அருளும் பெருந்துறையான்"¶ எனவும்,

"நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப், பெரியதென்னன் மதுரையெல்லாம் பிச்சதேற்றும் பெருந்துறையான்"** எனவும் அடிகளே பலகாலும் பலவிடத்தும் அருளிச்செய்திருத்தல் கொண்டு நன்கு தெளியப்படும். அங்ஙனந் திருப்பெருந்துறையிலிருந்து சிவபிரான் கொணர்ந்த குதிரைகள் நரிகளால் ஆக்கப்பட்டனவேயா மென்பதூஉம் இறுதியிற் காட்டிய "நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி" என்பதனாலும்,

"அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணான்
நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்"††

---

* திருவம்மானை, ௨0. † குயிற்பத்து, எ. ‡ திருவார்த்தை, ௪. § திருவார்த்தை, க0. ‖ பண்டாய நான்மறை, ௨. ¶ பண்டாய நான்மறை, ௩. ** ஆனந்தமாலை, எ. †† கீர்த்தித்திருவகவல், ௩௫, ௩௬.

"ஒருங்குதிரை உலவுசடை யுடையானே நரிகளெல்லாம், பெருங்குதிரை யாக்கியவா றன்றேயுன் பேரருளே" * என்பவற்றாலும் நன்குதெளியப்படும்.

இவ்வாறு இறைவன் நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்கிக் கொணர்ந்தது திருவாதவூரடிகள் பொருட்டேயாமென்பதூஉம்,

"ஞாலம்மிகப் பரிமேற்கொண்டு நமையாண்டான்" †
எனவும்,

"பரிமேற் கொண்ட சேவகனார். ஒருவரை யன்றி யுருவறியாது என்றன் உள்ளமதே" ‡ எனவும்,

"இரும்புதரு மனத்தேனை ஈர்த்தீர்த்தென் என்புருக்கிக்
கரும்புதரு சுவைஎனக்குக் காட்டினைஉன் கழலிணைகள்
ஒருங்குதிரை யுலவுசடை யுடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை யாக்கியவா றன்றேஉன் பேரருளே"

எனவும் அடிகளே தம் அருமைத் திருமொழிகளால் எடுத்தோதுதல் கொண்டே தெற்றென விளங்கற்பாலதாம்; இம்மூன்று மேற்கோள்களுள் முன்னையது 'மாயம் மிகக் குதிரைமேல் எழுந்தருளி வந்து நம்மை ஆண்டு கொண்டான்' என்றும், அடுத்தது 'குதிரைமேல் எழுந்தருளிவந்த பாகனார் ஒருவரையல்லாமல் வேறொருவரது உருவத்தினை என் உள்ளமானது அறியமாட்டாது' என்றும், மூன்றாவது, 'இரும்பை யொத்த மனத்தினையுடைய என்னை இழுத்து இழுத்து, என் என்பினையும் உருகச்செய்து, கரும்பின்சாற்றையொத்த பேரின்பச் சுவையை நின்திருவடித் துணைகளால் எனக்குக் காட்டியருளினை; அஃது ஒன்றோ, முழுதுங் கங்கைநீர் உலவுஞ்சடையினை உடையானே, நரிகளையெல்லாம் பெருங் குதிரைகளாக்கிய வாற்றானும் அந் நாளில் உனது பேரருளை எனக்குக் காட்டினை' என்றும் பொருள் தந்து அடிகள்பொருட்டே இறைவனால் நரிகள் பரிகளாக்

* திருவேசறவு, க. † திருப்பொன்னூசல், அ. ‡ திருப்பாண்டிப்பதிகம், க.

கப்பட்டன என்னும் உண்மையினை நன்கு வலியுறுத்திக் காட்டுதல் காண்க; மூன்றாஞ் செய்யுளின் ஈற்றடிகட்கு 'நரிகளையெல்லாம் பெருங் குதிரைகளாக்கிய வகையானுமன்றோ உனது பேரருளை எனக்குக் காட்டினை' என்று பொருளுரைப்பினும் ஆம். இவ்வரிய பெரிய மேற்கோள்களாலும், அடிகள் வரலாற்றினைக்கூறும் எல்லாப் புராணங்களாலும் 'நரியைக் குதிரையாக்கிய திருவிளையாடல்' அடிகள் பொருட்டாகவே ஒருகாலத்து ஒருமுறையே நிகழ்த்தப்பட்டமை வெள்ளிடைமலைபோல் இனிது விளங்கிக்கிடப்பவும், இவற்றுக்கெல்லாம் முற்றும் மாறாக ஏதொரு மேற்கோளும் இன்றி 'நரி பரியாக்கியது' அடிகள் பொருட்டாகவன்றி அவர்க்கும் முற்பட்டகாலத்தே பிறிதொன்றும் நிகழ்ந்திருக்கலாம் எனத் தமக்குத் தோன்றியவாறே பிழைபடக்கூறிப் பெரிது மகிழ்வாருஞ் சிலர்உளர். ஒரு மேற்கோடானும் இன்றி முன்னை நூல்கட்கெல்லாம் முழுதும் முரணாகக்கூறும் இவரது பிழையுரைதான் ஆராய்ச்சியுரைபோலும்! இவர்தம் இப்பிழைபாட்டுரையை அறிவுடையார் கண்டு நகுதலே செய்வராகலின் அதுபற்றி வரக்கடவதோர் இழுக்கின்று. இப்பிழைபாட்டுரையின் இயல்பை, அடிகள் காலம் இதுவென்று வரையறுக்கும் மூன்றாம் பகுதியிற் பரக்க ஆராய்ந்தொழிப்பாம்.

இனி, இறைவன் பரிமீதிவர்ந்து வராநிற்ப, அடிகளோ தாம் பிறந்தருளிய திருவாதவூரின்கண்ணே சிறையில் இடப்பட்டு வருந்தாநின்றார். அடிகள் திருப்பெருந்துறையினின்றும் மீண்டபின், பாண்டியனுக்கு அமைச்சராயிருந்து அரசாளுதலில் விருப்பில்லாமையின், மதுரைமாநகரில் இருத்தலைவிட்டுத் தமது திருவாதவூரில் தமது உரிமை மனையகத்தே வந்திருந்தாரென்பதும், திருப்பெருந்துறையிற் குதிரைகள் இல்லாமையை வேவுகாரரால் உணர்ந்த பாண்டியன் தன் தண்டற்காரர்களை ஏவி அவரைச் சிறையில் அடைப்பித்துப் பலவாற்றானும் வருத்தியது திருவாதவூரிலேயா மென்

பதும் நம்பியார் திருவிளையாடலை உற்றுநோக்குதலாற் புலப்படுகின்றன. குதிரைத்திரளை நடாத்திவந்த பெருமானே வாதவூர்ப் புறமாய்ப்போந்து, தனது திருவடிச் சிலம்பின் ஒலியை எழுப்ப, அதனைச் சிறையிலிருந்தவாறே கேட்ட அடிகள் "ஈதென்னையாண்ட எம்பெருமான் திருச்சிலம்போசையேயாம்" எனத் தெளிந்து இறைவனை வழுத்தி, மதுரைக்கு ஒருகாதந் தொலைவில் உள்ள தமதூரின்கட் பரிகள்வந்தமை யறியாராய் அவை வருதலைவேண்டி அழுது குறையிரப்பாரானார். இங்ஙனம் வருந்தாநின்ற அடிகளின் திருச்செவிகட்குப் புலனாகக், குதிரைமேல்வந்த பெருமான் தனது திருச்சிலம்போசை எழுப்பிய அருட்டிறத்தை,

"வாதவூரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்"* என்று அடிகளே அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க.

இனி, வாதவூரிற் சிறைக்காவலரா யிருந்த தூதுவர் பரித்திரள் வருகையைக் கண்ட அளவானே மனம் மகிழ்ந்தாராய், உள்ளே அடிகள்பாற் சென்று புரவிகள் வந்தமையினை அறிவித்து அவற்றின் வருகையைப் பாண்டியமன்னற்குச் சென்று அடிகளே நேரிற் றெரிவிக்குமாறு ஏவி, அவரைச் சிறையினின்றும் விடுதலைசெய்தார். அதனைக் கேட்டதும், அடிகளும் அளவில்லாத மகிழ்ச்சிமிக்காராய், மதுரை ஏகிப் பாண்டிய மன்னனை நெருங்கித் "தென்னர் பெருமானே, நுமது சீற்றந் தணிதல் வேண்டும்; நமது மதுரைப் புறத்தே குதிரைத்திரள்வந்ததென்று தூதுவர்வந்து கூறினார்" என்றுரைப்ப, அம்மன்னனுங் குதிரைகளின் வரவை எதிர்நோக்கித், தெருவின் கண்ணதோர் அழகிய மண்டபத்தில் வந்து வைகினன். வைகி நெடுநேரங் காத்திருந்தும், இறைவனது திருவிளையாட்டாற் பரிகள் வந்தில. அதனால், அரசன் மனம்புழுங்கி ஒற்றரை ஏவ, அவரும் மதுரைப்

* கீர்த்தித்திருவகவல், ருஉ, ருந.

புறத்தே நாற்பாலுஞ் சென்றுநோக்கி மீண்டு 'பரிகளின் வரவை எப்பக்கத்துங் காண்கிலேம்' என்று கூறினர். அச் சொற்கேட்ட மன்னன் வெஞ்சினம் மிக்கு "ஐயகோ! நமக்கு நல்ல அமைச்சன் வாய்த்தான்! நம்பொருளையெல்லாம் எடுத்துச்சென்று வீணே அழித்ததல்லாமலும், 'வென்றி மிக்க குதிரைகள் இப்போது வரும்! இதோ வந்தன!' எனவும் பொய்த்து உரையாடா நின்றான். குறும்பனாகிய இவ்வமைச்சனை ஊர்க்குட் கொண்டுபோய் நிறுத்திப் புளிய மிலாறுகளால் இவனை முதுகின்மேல் அடித்துத் துன்புறுத்துமின்கள்! அங்ஙனஞ் செய்தற்கு நீவிர் அஞ்சிக் கூசாதீர்கள்! இது நீவிர் அரசற்குச் செய்யவேண்டிய கடமையாம்." என்று கூறிவிடுப்ப, அவர்களும் அங்ஙனமே அடிகளை ஈர்த்துப் போய் அவரை அடிப்பதற்கு நெருங்கக்கண்டு, விழிகளில் நீர் ஒழுகத் திருமுகம் வியர்க்கச் சிவபெருமானை நினைந்து அடைக்கலப்பத்துப் பாடுவாராயினர். இதனோடு, குயிற்பத்தும் இவ்விடர்ப்பாடான நேரத்திலேயே அடிகள் அருளிச் செய்தாரெனக் கூறும் நம்பியார் புராணவுரை ஈண்டைக்குப் பொருத்தமுடைத்தாகக் காணப்படவில்லை; யாங்ஙனமெனிற், குயிற்பத்தின் ஏழாஞ் செய்யுளின்கண் "மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல்" எனப் பரிமேல் வந்ததனை இறந்தகாலத்தில் வைத்துக் கூறுதலின்; இப்பதிகம் அடிகள் மதுரையைவிட்டகன்று திருவுத்தரகோச மங்கை சென்றபின் அருளிச் செய்ததாகல் வேண்டும்.

இனி, அடைக்கலப்பத்துப் பாடி அடிகள் உள்ளம் நைந்து வேண்டியவளவிலே பரித்தொகுதிகள் தாம் வாவி வரும் விரைவால் எழுப்பிய புழுதிகள் வானத்தை மறைப்பவும், தம்மேல் வருவார் ஊதும் எக்காள ஓசை மதுரைமாநகரிலுள்ளார் செவிகளைச் செவிடுபடுத்தவும் எல்லாருங் காண நகர்க்குள்ளே வந்துபுகுந்தன. இதனைக்கண்ட பாண்டியமன்னன் பெரிதும் வியப்படைந்து, கேட்போர் உள்ளம்

உருகியுருகுமாறு திருவாசகச் செழும்பாடல்கள் அழுதழுது கூறும் அடிகளை அழைத்து அருகு இருத்தி, அவர்தங் கண்ணீரைத் துடைத்துத், தான்செய்த பிழையினைப் பொறுக்கும்படி வேண்டினன். இதற்குட் சொல்லுதற்கரிய சிறப்பினையுடைய அப்பரிகளைச் செலுத்திக்கொண்டு குதிரைச் சாத்தவர்கள் அம்மதுரைமாநகரின் கோமறுகினூடே வந்தார்கள். கடலின் அலைகள்போற் பிடரிமயிர் குலுங்கப், பல்வகை நடையும் ஓங்கியஎழிலும் கடிவாளப்பொருத செவ்வாயும் உடையவாய் வந்த அக் குதிரைகளின்மேல் இருந்த சாத்தவர்கள் எல்லாரும் தலையிற் பாகையும் உடம்பிற் குப்பாயமும் கையிற் சம்மட்டியும் உடையராயிருந்தனர். அவர்கட்கு நடுவே, மழமழவென மிளிரும் ஒரு வெள்ளைக் குதிரையின்மேல் அமர்ந்து, தோள்மிசை நிலத்திலமாலை புரள மாணிக்கக் குழைகள் செவியின்கட் சுடர்விரிந்து விளங்கப் பளபளப்பான குப்பாயம் உடம்பின்கண் மினுமினுவென்று திகழ அவர்கட்குத் தலைவனான ஒருவன் தன் குதிரையின் கடிவாளங்களை ஒரு கையில் வலித்துப்பிடித்து மற்றொரு கையிற் செண்டு ஏந்தியபடியாய் அதனை வலமிடமாகச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தனன். இங்ஙனம் வரும் இத்தலைவனது பேரழகினைக் கண்டு அத்தெருவின்கண் நிறைந்த மகளிர் ஆடவர் என்னும் இருபாலாரும் அவன்மேற் கரையிகந்த பேரன்பு கொள்ளப்பெற்றார். இங்ஙனம் பரிமேல்வந்த பாகனைக்கண்டு மங்கையர் தம்முட் காதல்கொண் டுரையாடினமை பொருளாகக் கொண்டு அடிகள் 'அன்னைப்பத்து' இயற்றி யருளினரென்னும் நம்பியாருரை பொருத்தமாகக் காணப்படவில்லை; என்னை? குதிரைப்பாகன் கோலத்தொடு பலியேற்ற கோலத்தினையும் புணர்த்துக் கூறுதலின்; அந்நேரத்திற் செய்யப்பட்டதாயிற் பரிப்பாகன் கோலம் ஒன்றுமே கூறுதல் வேண்டுமென்க. கண்டாரெல்லாங் காதல் கொண்டு உள்ளம் வியப்பத் தோன்றிய இப் புரவித்தலைவ

னும் அவன்றன் சாத்தவர்களும், அரசனுல் முன்னமே வகுத்து ஒப்பனை செய்யப்பட்டிருந்த வையாளிப் பெருந் தெருவின்கண் வந்து நிரல்பட நின்றனர். அவர்கடம்மைக் கண்ட பாண்டிய மன்னன், அத் தலைவனும் அவனுடன் போந்த சாத்தவர்களும் உருவம் பருவம் அணி படை முதலிய எல்லாவகையிலும் ஒருங்கொத்திருத்தல் நோக்கி வியப்புற்று "இவர்களுள் தலைவர் யார்?" என்று வினவப், பக்கத்திருந்த வாதவூரடிகள் "இதோ அவர் எதிரில் வருவர்" என்று விடைபகர்ந்த அளவிலே, அத் தலைவனும் தன்னிரண்டு கால்களாலுந் தன் குதிரையின் விலாப்புறங்களை அதுக்கிக், கசைக்கோலால் அதன் புறத்தில் அடித்துக், கடிவாளத்தைச் சிறிது தளர்த்திப் பிடித்தபடியாய்ப் பாண்டியன் எதிரே வந்தனன். அவனைக் காண்டலும், பாண்டிய வேந்தன் அடிகளை நோக்கி, "இவ்வாரியப் பாகர் இவ்வையாளிப் பெருந் தெருவின்கட் பலபடியாய் அதனை நடத்திக் காட்டுமாறு சொல்லும்!" என்று கூற, அச்சொற்கேட்ட அடிகள் எல்லாம்வல்ல தம் பெருமானைத் தாம் ஏவும்படி கற்பித்தானே யென்று உள்ளம் நைந்து, ஆயினும் அதனைப் புறத்தே காட்டாராய் அக் குதிரைப்பாகன்பாற் சென்று அவனை மனத்தாற்றொழுது, "எம்பெருமானே, கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயினேன் பொருட்டாகக், கடவுளரானுங் காண்டற்கரிய நுமது திருவுருவத்தைப் புழுத்தலை நாயினேன் கண்ணாரக்காண எத்தவம்புரிந்தேன்! பெம்மானே, நீர் இப்போது எழுந்தருளியபடியாக நுமது திருவுருவத்தைக்கண்டு வணங்கும் அவ்வளவேயல்லாமல், வேறு எவ்வாற்றுல் எவர் தாம் நுமது வடிவினை யறியவல்லார்! எல்லையற்ற இவ் வருட்பெருக்கினைக் கண்டன்றோ உயர்ந்தோரெல்லாருந் தேவரீரை அடியார்க்கு எளியர் என்பர்!" என்று கண்ணீர் யாறுய்ப்பெருகப் பலவாறு வழுத்துரை கூறிப், பாண்டியனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தருளினர். குதி

ரைப்பாகனாய் வந்த ஐயனும் அவரது வேண்டுகோளைத் திருச்செவியேற்றுக், குதிரையேற்றத்தில் மிக வல்லுநராயிருப்பவரும் இதற்குமுன் எங்குங் காட்டியிராத அத்துணைப் புதுவகையா லெல்லாம் அதனைத் திறம்உற நடாத்திக்காட்ட, அவற்றையெல்லாங் கண்ட மன்னன் வியப்பினாலுங் களிப்பினாலுந் தன்னை மறந்தானாய்க், கைகள் தலைமேற்குவிய அப்பெருமானை வணங்குதற் கெழுந்தவன், பின்னர்த், தன்னுணர்வுபெற்று அரசன் ஒரு குதிரைப்பாகனை வணங்குதல் தக்கதன் றெனத் தன்னைத்தான் தடுத்திருந்தான்; மற்று அங்குநின்ற பிறரெல்லாந் தம்மை மறந்து ஐயனைத் தொழுதார். அதன்பின், அக் குதிரைப்பாகன் வென்றிவேந்தர் கொள்ளத்தக்க பரிகளுக்கு ஆகும் இலக்கணங்களும் ஆகா இலக்கணங்களும் விரிவாக வகுத்து விளக்கித், தான் கொணர்ந்த புரவிகள் எத்தகைய் குற்றமும் இல்லாத நற்பரியினத்திற் சேர்ந்தவாதலையும் எடுத்துக்காட்டி, அப்பரிகளெல்லாம் அம்மன்னன் ஏறுதற் கிசைந்தனவேயா மென்பதும் உணர்த்தித், தான் திரட்டிவந்த குதிரைகள் ஓரிலக்கத்திற்கும் விலைகள் இவ்விவ்வளவாயின வெனவுங் கணக்குச் சொல்லி மாற்றாரை வெல்லுதல் வேண்டிய அரசர்க்குச் சிறந்த குதிரைப்படை இன்றியமையாததாதலும் அக் குதிரைகளைத் தான் சிறிது காலந்தாழ்த்துக் கொணர்ந்தமை இறைவன் திருவிளையாட் டாதலும் அவன் எற்கக்கூறி, அக் குதிரைகளைக் கயிறுமாறிக் கொண்டபின் வரும் நன்மை தீமைகள் அரசன்பாலவே யாகுமல்லால் தன்பால ஆகா எனவும் வற்புறுத்தி அப்பரித்திரள் முற்றும் பாண்டியன் கையில் ஒப்படைத்தான். பாண்டிய மன்னனும், அக் குதிரைத் தலைவன் சொல்லியவற்றிற்கெல்லாம் முழுதும் உடன்பட்டு, 'நாம் இவை விலைகொள்ளுதற்குக் கொடுத்த பொன்முழுதும், இவற்றுள் ஒரு குதிரைக்கும் போதாது' என்று எண்ணினவனாய் அவற்றைக் கைக்கொண்டான்; கொண்டு, பரித்

துறைக் காவலாளரைக் கூஉய், அப் புரவிகளை யெல்லாம் அவர்பால் ஒப்பித்து, அவை தம்மையெல்லாம் பந்திகளிற் சேர்ப்பிக்குமாறு கட்டளையிட்டான்.

பின்னர்க், கிடைத்தற்கரிய துள்ளுவாம்பரிகள் கிடைக்கப்பெற்ற பெருங் களிப்பினாலும், அக் குதிரைப்பாகன் காட்டிய குதிரையேற்றத்தைக் கண்டு அவனை வியந்த வியப்பினாலும் பாண்டியமன்னன் விலையிடுதற்கரிய பொற்பட்டாடையொன்றைத் தன் கைபாலெடுத்து அதனை அக் குதிரைத் தலைவற்கு நல்க, அத்தலைவன் அதனைத் தன் சாட்டைக் கோலின் முனையால் வாங்கித், தன்னடியாரான வாதவூரர் பொருட்டு அதனைத் தன் முடிமிசைப் புனைந்துகொண்டான். இங்ஙனங், குதிரைத் தலைவன் குதிரையேற்றங் காட்டித் தான் கொணர்ந்த புரவிகளின் குற்றமற்ற இலக்கணங்களை யெல்லாம் விரித்துரைத்து அவை தம்மையெல்லாம் பாண்டிய மன்னன்பால் ஒப்படைத்தபின், விலைவரம்பற்ற பரிகளைப் பெற்றமைக்கும் அவற்றுள் ஒன்றை வியக்கத்தக்கவாறாய் நடாத்திக்காட்டிய பெருந்திறமைக்கும் மிக உவந்து இறுதியில் அம்மன்னன் அத்தலைவற்குப் பொற்பட்டுத்தூசு நல்கினன் என்று நம்பியார் திருவிளையாடல் உரையாநிற்கத், திருவாதவூரர் புராணமோ அக் குதிரைப்பாகன் தன் புரவியை நடாத்திக்காட்டிய அளவிலே பெரிதுமகிழ்ந்து அரசன் அவற்குப் பட்டுத்தூசு நல்கினனென்று கூறும். குதிரையேற்றங் காட்டி அவற்றின் இலக்கணங்களும் முற்றவுரைத்து அவை தம்மைப் பாண்டியன்பால் ஒப்படைத்தபின், அவன் அக்குதிரைத் தலைவற்குப் பொற்றூசு வழங்கி அவனை வழிவிடுத்தானென்றலே இப்பண்டை நிகழ்ச்சிக்கு ஒத்ததாகலின் நம்பியாருரையே ஈண்டைக்குப் பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க.

இனிப், பாண்டியன் விலைவரம்பற்ற அப்பொற்பட்டினை எடுத்து நல்கியக்கால், அக்குதிரைத் தலைவன் அதனைத் தன்

செண்டுக்கோலின் முனையால் வாங்க, அதுகண்டு மன்னன் சினங்கொள்ள, அருகிருந்த அடிகள் "அஃது அவரது நாட்டு வழக்கம்" என்றுகூறி அவனது சினத்தைத் தணிவித்தார் என்று நம்பியார் திருவிளையாடலும் திருவாதவூரர் புராணமுங் கூறுநிற்கப், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலோ அங்ஙனம் பாண்டியன் நல்கிய துகிலினை அக்குதிரைத் தலைவன் தன் குதிரையினின்றும் இறங்கிப் பணிவுடன் ஏற்றுத் தன் தலைமேற் சூடிக்கொண்டான் எனக் கூறும். நம்பியார் திருவிளையாடல் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற்கும் திருவாதவூரர் புராணத்திற்கும் மிக முற்பட்ட பழைய காலத்தே இயற்றப்பட்டதொன் றாகலானும், அதன்கட் கூறப்படும் வரலாறுகள் ஆராய்ந்து பார்க்குங்காற் சிற்சில வகைகளிற் றவிரப் பெரும்பாலும் பொருத்தமாகவே காணப் படுதலானும், அதற்குப் பின்வந்த திருவாதவூரர் புராணமும் அந்நூலுட் கூறுமாறே இவ்வரலாற்றினைக் கூறுதலானும், இவ்விரண்டு நூல்கட்கும் மாறாகப் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாட லுரைக்குமுறை கொள்ளற்பால தன்றென மறுக்க. ஆராய்ந்துபார்க்குந்தோறும் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடல் ஒருகாற் சிலகாலன்றிப் பலகாலும் பிழைபடக் காண்டலின் முன்னைநூல்களொடு முரணும் இடங்களிலும், ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்தா இடங்களிலும் இதனுரை உண்மையெனத் துணியற்பாற்றன்று.

இனிக், குதிரைமேல்வந்த அத்தலைவன் சிவபிரானேயென்பதூஉம், நேரேகண்டு வைத்தும் அவன் அப்பெருமானாதலைப் பாண்டியன் சிறிதும் உணர்ந்திலனென்பதூஉம் அடிகளே,

"ஈண்டிய மாயா இருள்கெட எப்பொருளும் விளங்கத்
தூண்டிய சோதியை மீனவனுஞ் சொல்லவல்லன் அல்லன்"*

என அருளிச் செய்தவாற்றால் நன்கு பெறப்படும். இது

* திருப்பாண்டிப்பதிகம், ௯.

கொண்டு, இப்பாண்டிய மன்னன், வேப்பங் கனிகளையுஞ் சிவலிங்க வடிவாய்க்கண்ட வரகுண பாண்டியன் அல்லனென்பதூஉம் மேலுமேலும் வலியுறுத்தப்படுதல் காண்க.

இனிக், குதிரைமேல்வந்த இறைவன் ஆரியர்க்குரிய குப்பாயச்சட்டை அணிந்திருந்தானென்பதூஉம்,

"பள்ளிக் குப்பாயத்தர் பாய்பரி மேல்கொண்டென்
உள்ளங் கவர்வரால் அன்னே என்னும்"* என்று அடிகளே ஓதுமாற்றாற் பெறப்படும்.

இனிப், பாண்டிய மன்னன் அக்குதிரைத் தலைவனோடுடன்போந்த சாத்தவர்கட்கெல்லாம் உயர்ந்த தூசுகள் நல்கி எல்லாரையும் விடைகொடுத்துப் போக்கியபின், திருவாதவூரடிகட்குப் பொற்பட்டம் முதலான வரிசைகள் அளித்து அவரையும் மனைக்கேகப் பணித்துத், தானுந் தன் அரண்மனைக்கட் புகுந்தான். குதிரைச் சேவகனாய்வந்த பெருமான் பாண்டியன்பால் விடைபெற்று ஏகத் துவங்குகையில் அடிகள் 'பிடித்தபத்துப்' பாடியருளினரென்னும் நம்பியாருரை பொருத்தமாகக் காணப்படவில்லை; என்னை? தம்மையுந் தம் மனைவி மக்கள் முதலான குடும்பத்தாரையும் உலகவாழ்க்கையில் வாழவொட்டாது பிரித்துத் தனது திருவடிப் பேரின்பவாழ்வில் வாழவைத்த இறைவனது திருவருட்டிறத்தை வியந்து "ஊத்தையேன் றனக்கு, வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழுதாண்டு வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே"† என்று அதன்கட் டாம் அமைச்ச வாழ்க்கையினின்றும் விடுவிக்கப் பட்டமையினை நன்கெடுத்துக் கூறுதலானும், தாம் இறைவற்குத் திருவடித்தொண்டரான சிறப்பும் தம்பொருட்டுக் குதிரைகொண்டு குதிரைமேல் வந்த எல்லாம்வல்ல பெருமானின் உண்மையும் அறியாமல் தம்மை அமைச்சராகவும் தம்பொருட்டு வந்த ஆண்டவனைக் குதிரைச் சேவகனாகவுமே நினைந்து அதற்கேற்பவே ஒழுகிய அம்மன்னன் முன்னிலை

* அன்னைப்பத்து, எ. † பிடித்தபத்து, க.

யில் தம்மியல்பையுந் தம் தலைவனியல்பையுந் தமக்குள்ள அன்பின் பெருக்கையுந் தெற்றெனப் புலப்படுத்தி அப் பிடித்தபத்தினை அருளிச்செய்தல் ஆகாமையானும் என்பது. அது நிற்க.

இனி, அரசனையுள்ளிட் டெல்லாருந் தத்தம் இருக்கை சேர்ந்தபின் பகலவனும் மேல்பால் மறைந்தனன். குதிரைத் துறைக்காவலரும் அக்குதிரைகளைப் பந்திகளில் நிரல்படக் கட்டி, அவை தமக்கு உணவாகப் பருப்பும் நெய்யுங் கருப் புக் கட்டியும் சேர்த்துக்கலந்து, இனிய புல்லைக் கொணர்ந்து இட்டுப், பயறுங் கொள்ளுங் கடலையுந் துவரையுங் கழுவி வேவுவித்துப் பையில் நிறையப் பெய்துகட்டி எவ்வளவோ முயன்று தீனி கொடுத்தும், அவைகள் அவற்றை அயின் றில. பின்னர் வரவர இருள்மிகுந்து நடுயாமம் ஆதலும், வந்த அப் புதுப்பரிகளெல்லாம் நரிகளாக உருமாறி, அப்பந்தி களில் தமக்கு முன்னரேயிருந்த குதிரைகளின் அடிவயிற் றைக்கடித்து உள்ளுள்ள குடர்களைப் பிடுங்குவனவும், கழுத் தைக் கடித்து இரத்தத்தை மாந்துவனவும், உயிர்துறந்து கீழ்வீழ்ந்த பழங் குதிரைகளின் உடம்பைக் கிழித்து உள் ளுள்ள தசை நிணம் மூளை முதலியவற்றைக் கிண்டிக் கிள றித் தின்பனவுமாய்ப் பந்தியிலிருந்த பழங் குதிரைகளையெல் லாம் ஒருமிக்கக்கொன்று, பிறகு அவற்றினின்றும் புறப்பட் டுத் தெருக்களிலும், ஆவணங்களிலும், அங்கணங்களிலும், வீடுகள் மடங்கள் சாவடிகளென்னும் இவற்றின் முற்றங் களிலுந் திரள் திரளாய்ச் சென்று ஊளையிட்டு ஓடுவவாயின. இந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு வெருக்கொண்ட பரித்துறைக் காவலரும் நகர்காவலரும் அவற்றை அடித்துக் கொல்லுதற் குப் படைக்கலங்களோடு எதிர்த்தும், அந் நரித்தொகுதிகள் அவர்க்கு அஞ்சாவாய்த் தாமும் அவரை எதிர்ப்பவாயின. இதற்குள் ஊரிலுள்ள குடிமக்களெல்லாருந் துயிலினின்று திடுமென எழுந்து கூக்குரலிடுவாராயினர். இது, "நரியைக்

குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்துப், பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம் பிச்சதேற்றும் பெருந்துறையான்'' என்று அடிகளை ஓதுமாற்றால் உண்மையாதல் தெளியப்படும். நரிகளின் ஊளையொலியும், காவலர் அவற்றை வெருட்டும் ஒலியும், நகரமாந்தர் துயில்நீங்கி எழுந்து அச்சத்தாலிடுங் கூக்குரலொலியும் ஒருங்குசேர்ந்து பேரிரைச்சலை விளைக்கவே பாண்டிய மன்னனுந் துயிலினின்று திடுக்கிட்டெழுந்து அவ்விரைச்சல் நிகழ்தற்கு ஏது வென்னையென்று தன் மெய்க்காப்பாளரையும் வாயில் காவலரையும் வினவாநிற்கப், பரித்துறைக்காவலரிற் சிலரும் விரைந்து வந்து அவனை வணங்கி "நேற்றுவந்த புதுப்பரிகளெல்லாம் இன்றிரவின் நடுயாமத்தில் நரிகளாகமாறிப் பழம்பரிகளையுங் கொன்று பிடுங்கித்தின்று கூட்டங் கூட்டமாய் ஊளையிட்டுக் கொண்டு ஊரெங்கும் உலவாநின்றன'' என்று அவ்வகைகளையெல்லாம் விரித்துச்சொல்லி முறையிட்டார். அச்சொற்கேட்ட மன்னவன் இடிமுழக்கங்கேட்ட அரவென மனம் மடிந்து ஆற்றொணாத் துயரமும், அதனாடேயூடே 'பரிகள் நரிகளானவாறு யாங்ஙனம்!' எனவியப்புங் கொள்வானானான். சிவபிரான் தன் மெய்யடியார் பொருட்டுச் செய்யும் அருட்டிறங்களையும், அவற்றை அவனாற் செய்வித்துக்கொள்ளும் மெய்யடியார் உண்மைகளையும் அறியமாட்டாத அப்பாண்டிய மன்னன், "இத்தகையமாயஞ் செய்தற்கு வாதவூரன் இந்திரசாலங் கற்றவனா யிருத்தல் வேண்டும். நாம் தந்த பொருட்டிரளை யெல்லாம் வீணேசெலவிட்டு, அவற்றிற்கு ஈடுகட்டுவான்போல் நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக உருமாற்றிக் கொணர்வித்து நம்பால் ஒப்படைத்தான்!'' என்று தன்னுள்ளே எண்ணிச் சீற்றங்கொண்டான். இதனாலும், இவன் "வெள்ளை நீறு மெய்யிற்கண்டு, கள்ளன்கையிற் கட்டு அவிழ்ப்பித்த'' வரகுண பாண்டிய மன்னன் ஆகான் என்பது பின்னும் வற்புறுத்தப்படுதல் காண்க.

இவ்வாறு பாண்டியன் சீற்றமுந் துயரமும் வியப்புங் கொண்டிருக்கையில் புலரிக்காலம் வந்தது; பகலவன் தன் அலர்கதிர்களைப் பரப்பிக்கொண்டு கீழ்பாலிற் செம்பொற் றிரளைபோற் றோன்றினான். திருவாதவூரடிகள் அன்றைக் காலையில் மிக்கதொரு மனமகிழ்வோடும் எழுந்து செய்கடன்கள் கழிப்பிப், பாண்டியனைக் காண்டற்குத் தமது வாதவூரினின்றும் புறப்பட்டுச் சிவிகையூர்ந்து வந்தார். வந்து அரண்மனைபுகுந்து பாண்டிய அரசனை வணங்கி அவனது முகத்தை நோக்கினவர், அது தழலிடைப்பட்ட தாமரைபோல் வாடியிருக்கக்கண்டு "பெருமானே, வாடியிருப்பதென்னை?" என்று வினவினர். அதற்கவன் சினநகைபுரிந்து, "நீ நல்ல அறிவுடைய அமைச்சன்! தேடிப்பார்த்தால் உன்னையொப்பார் யாவர்! நல்லபரிகள் கொண்டுவந்தனை! நீ தேடிச்செய்த அருமை சிறிதோ! பொல்லாங்கும் வேறுண்டோ!" என்று கடுகடுப்போடு கூறினான். அதுகேட்ட அடிகள் துணுக்குற்று, "வேந்தர் பெருமானே, சிறந்தனவாக ஆராய்ந்து தெரிந்தெடுத்துக் கொணர்வித்த குதிரைகளுள் ஏதேனும் பழுதுண்டோ? நேற்று அவைகளை ஒவ்வொரினமாய்ப் பிரித்துணர்ந்து அறிஞர் முன்னிலையில் அகமகிழ்ந்து கைக்கொண்டீரன்றோ?" என்று வினவினர். அச்சொற்களைச் செவிமடுத்த மன்னன் நெருப்பில் நெய்சொரிந்தாலொப்ப மேன்மேற் சினங்கிளர்ந்து, "நெஞ்சம் அஞ்சாமல் என்னையணைந்து இவற்றைக் கூறுகின்றனையோ! நேற்று நீ கொணர்வித்த பரிகளெல்லாம் நரிகளாகி முன்னமேயுள்ள எம்முடைய குதிரைகளையுங் கொன்று பிணமாக்கி ஊளையிட்டுத் திரிகின்ற செய்தியைப் பித்தா, நீ உணர்ந்திலையோ! ஆசிரியர் மாட்டும் அரசரிடத்தும் தூய அருளாளர்பாலும் அன்பிற்சிறந்த தோழர்மாட்டும் அருந்தவத்தோரிடத்தும் நெஞ்சம் அஞ்சாமற் கரவு செய்வோர்க்குக் கொலையல்லாது வேறு செய்யத்தக்கதோர் ஒறுத்தல் உண்டோ! நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்கு

வித்து அழைத்து எம்முடைய குதிரைப்பந்திகளிற் கட்டுவித்தாய்! அறிவைமயக்கி இந்திரசாலஞ் செய்வது எம்மிடத்திலேயோ! வேந்தர்க்குரிய பொற்றிரளை அழிப்போர்தாமோ வீடுபேற்றினை யடையும் நல்லோர்! மாவேறிக் காட்டிய குதிரைச் சேவகன் எங்கே! அவனுடன் போந்த சாத்தவர்கள் எங்கே! நீ மறைநூல்கள் ஓதினமையெல்லாம் இங்ஙனம் செய்தற்குத்தானோ! நின்னுடம்பினை வருத்தி ஒறுத்தலே செயற்பாலது" என்று கொடுஞ் சொற்களை வாரி இறைத்துக், கூற்றினுங் கொடியரான தண்டற்காரர்களை விளித்து, "இவனைக் கொண்டுபோய்ச் சிறையிலிட்டு வளைத்து, இவன் நமக்குத் தரவேண்டும் பொருள்களையெல்லாம் வாங்குமின்கள்!" என்று ஏவினன். அவர்களும் அங்ஙனமே செய்தற்கு அவரை அழைத்துச் சென்றவர்கள் அவரது பேரன்பின் றிறத்தைக்கண்டு உள்ளம் உருகி, அவரது உடம்பினை வருத்துதற்கு மனம் இசையாராய், அவரை ஒறுமல் விடினும் அரசன் தமக்குத் தீங்குபுரிவானென உன்னி அச்சத்தால், அவரைச் சிறையில் அடைத்து வளைத்துவைத்தார்கள். இவ்வாறு சிறையில் வளைத்துவைக்கப்பட்ட அடிகள் அத்துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமற் "பாருருவாய பிறப்பற வேண்டும்" என்பதனை முதலாகவுடைய எண்ணப்பதிகம் அருளிச்செய்து அழுது குறையிரந்திருக்கலா மென்று கருதற்கு இடமிருக்கின்றது. திருப்புலம்பலும் இந்நேரத்தில் அருளிச்செய்ததா யிருக்கலாமேனும், அதன் முதற் செய்யுளில் திருவாரூர் குறிக்கப்பட்டிருத்தலால், அஃது அத்திருக்கோயிலை வணங்குதற்கு அடிகள் சென்றபோது அருளிச்செய்ததா யிருக்கலாமோ என்று ஐயுறுதற்கும் இடஞ்செய்கின்றது. மற்று, இந்நேரத்தில் அவர் அருளிச்செய்தது "இரும்புதரு மனத்தேனை" என்னுஞ் செய்யுளை முதலாகவுடைய திருவேசறவேயாம் என்று நம்பியார் திருவிளையாடல் உரைக்குமேனும், அப்பதிகத்தின்கண் அடிகள் தாம்

முப்பாற் பொருட்கும் இன்றியமையாச் சிறப்பினவாய நான்கு பொருள்களைக் கூறும் இந்நான்கியல்களும் ஒன்றற்கொன்று இயைபுடையவாய் ஒரு தொகைப்பட்டு நூற் சிறப்புப்பாயிரமாய் அமைந்து நிற்கின்றனவே யல்லாமல் நூற்கு இயைபில்லாத இடைப்பிறவரலாய் நிற்கவில்லையென்று ஓர்ந்து உணர்க. ஆகவே, இஃது உணராதுரைத்தார் கூற்றுப், பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே பிறபொருள் வரலாமெனக் கொள்ளுந் தமது கொள்கையை நிலைநிறுத்தாதென் றொழிக.

இனிச், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அவர்தம் திருத்தேவியாரான பரவையார் சங்கிலியாரும் இந்நிலவுலகில் வந்து பிறந்தருளுதற்கு ஏதுவாய் நின்ற முற்பிறவியின் வரலாறுகளை ஆசிரியர் சேக்கிழார் நூலுட் கூறுமையின், அவற்றை வேறு தனியேசெய்து பாயிரத்திற்கும் நூலுக்கும் இடையே 'திருமலைச் சருக்கம்' என வைத்துக் கூறினாராகலின் அது நூற்பொருளோடு இயைபுடையதாய்ச் சேக்கிழாரால் ஆக்கப்பட்டதேயாய் முடியும் என்னும் எதிர்ப்பக்கத்தார் கூற்றை ஆராய்வாம். ஒரு பிறவியில்வந்த ஒருவருடைய வரலாறுகளைப் பிழைபடாமல் ஆராய்ந்து எழுதுவதே பெரு வருத்தமாயிருக்கின்றது; அங்ஙனமிருக்க அவர் அதற்கு முற்பட்ட பிறவிகளில் இருந்த வரலாறுகளைத் தெரிந்தெழுதுதல் யாங்ஙனங் கூடும்? இப்போதிருக்கும் ஒருவர் மேற்பிறவியில் இவ்விவ்வாறு இருந்தார் என்பதைத் தெரிதற்கு வழியாது? ஒருவர் பிறக்கும்போது அவர் எங்கிருந்து வருகின்றாரென்பது அவர்க்குந் தெரியாது, அவரை ஈனுந் தாய் தந்தையர்க்குந் தெரியாது, அவரைச் சூழ்ந்தார்க்குந் தெரியாது, பிறர் எவர்க்குமே தெரியாது; அங்ஙனமே அவர் இறக்கும்போதும் அவர் செல்லுமிடம் இதுவென எவருமே அறியார். ஒரு பிறவிக்கும் மற்றொரு பிறவிக்கும் இடையிலே எவரானும் ஏறிச்செல்ல இயலாத அறியாமைச் சுவர் அத்துணை உயரமாக எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லாம்வல்ல இறைவன் ஒருவனுக்கே யல்லாமல் மற்றையோர் எவர்க்கும் உயிர்கள் எடுக்கும் பல பிறவிகளின் வரலாறுகளும் அவற்றின் தொடர்புகளும் உணரலாகா. அற்றன்று, மலமாசு தீர்ந்து இறைவனது திருவருளைச் சார்ந்து நிற்பார்க்கு எல்லாந் தாமே விளங்குமாலெனின்; நன்றுகூறினாய், இறைவனருளைச் சார்ந்தார் அவ்வருளையே நோக்கி அவ்வருளின்பத்திற் படிந்திருப்பரல்லது, ஏனையவற்றை ஒரு சிறிதும் நோக்கார். அது மலமாசு முற்றுந் தீர்ந்தார்க்கு ஒக்குமாயினும், உடம்போடு கூடியிருந்தே தூய அருள்வழியராய் நிற்பார்க்கு ஒருவரின் பல பிறவி வரலாறுகளை யறிதல் கூடுமெனின்; அவரும் அருள்வழியராய் நிற்றலால் அருளால் உந்தப்பட்டு ஒரோவொருகால் ஒரு பெரும்பயன் கருதி ஒருவரின் பழம்பிறவி வரலாறுகளை உணர்வாரல்லது, எஞ்ஞான்றுமே அவர் தாமாகவே அவற்றை உணரப்பெறார். அற்றன்று, அவர் அவற்றைத் தாமாகவே அறிதல் கூடுமெனிற்; சிற்றம்பலத்திலே செல்லுக்கு இரையாய்ப்போன தேவாரப்பதிகங்களை அவை முன்னிருந்தபடியே கண்டறிந்து எழுதிவைப்பார் எவரும் இலாமையின் அது பொருந்தாதென்க. மேலும், பெரிய புராணத்தின்கட் கூறப்பட்ட நாயன்மார்களுள் மரபு இன்னதென்று அறியப்படாமற் சொல்லப்பட்டோர் பதின்மூவரும், ஊர் இன்னதென்பது தெரியாமற் சொல்லப்பட்டோர் எழுவரும், பேர் இன்னதென்று உணரப்படாமற் புகலப்பட்டோர் எண்மரும் உளராகலானும், இன்னும் அங்ஙனமே அவ்வவர் வரலாறுகளில் தெரியாமல் விடப்பட்டனவும் பலப்பல உளவாகலானும் அருள்வழி நிற்பார்க்கும் அது காட்டும் அத்துணையின் மேற்பட்டுப் பழம்பிறவியின் வரலாறுகளை யுணர்தல் செல்லாதென்க. ஒரு பிறவியில் நிகழ்ந்த ஒருவரின் வரலாறுகளை இறைவனாற் றரப்பட்ட பகுத்தறிவுகொண்டு பிழைபடாமல் ஆராய்ந்து தெரிந்தவளவு எழுதுதலே அறிவான்மிக்க சான்றோர்க்கு இயல்வதாமென்க. ஆசியர் சேக்கிழார் தமக்குள்ள பகுத்தறிவு முதிர்ச்சிகொண்டு, அவ்வந்நாயன்மார் வரலாறுகளைப் பல அடையாளங்களி னுதவியால் ஆராய்ந்து, உண்மை தெரிந்தமட்டில் நன்கெழுதி வைத்தனரே யல்லாமற், சான்றுகள் இல்லாத வரலாறுகளையும், நாயன்மார்கள் பழம்பிறவிகளில் இருந்த வரலாறுகளையும் ஆசியர் சேக்கிழார் ஒருசிறிதுங் கூறப்புகுந்தார் அல்லர். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரையர், கண்ணப்பர், சிறுத்தொண்டர் முதலான எந்த நாயன்மாரின் பழம்பிறப்பு வர

லாறுகளையும் எடுத்தோதாத சேக்கிழார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனரின் பழைய பிறவி வரலாற்றைமட்டும் எடுத்து ஓதினரென்றல் தினைத்துணையும் பொருந்தாத உரையாம்.

அல்லதூஉம், சுந்தரமூர்த்தி நாயனரின் பழம்பிறவி நிகழ்ச்சி திருக்கைலாயத்தின் கண்ணே நிகழ்ந்ததொன்றெனக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. திருக்கைலாயமோ இந்நிலவுலகத்தில் யாண்டும் உள்ளதன்று. மக்களாய்ப் பிறந்த நாமோ பிரகிருதி மாயையின் இருபத்து நான்காவது கீழ்ப்படியாயுள்ள மண்ணுலகுகள் பலவற்றுள் ஒன்றில் இருக்கின்றோம். நமக்குமேல் இருபத்து மூன்றும் படியிற் பிரகிருதிமாயை உளது. அப் பிரகிருதிமாயைக்குமேல் அராகதத்துவம் உளது; அவ்வராக தத்துவத்திலே சீகண்ட உருத்திரர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கைலாயம் உளதென்று சைவசித்தாந்த நூல்கள் கூறுகின்றன. அராகதத்துவ மண்டிலங்கள் நமக்கு எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கின்றனவோ; அவற்றின் உண்மையை இப்போதுள்ள வான் நூல்களைக் கொண்டும் ஒருவாற்றானுந் துணியக்கூடவில்லை. எத்தகைய தொலைவு நோக்கிக் கண்ணாடியின் உதவிகொண்டு நோக்கினும், அவை நம் கட்புலன்களுக்குத் தோன்றாமையின், அவற்றின் இயல்பு நம்மால் அறியக்கூடவில்லை. இனித், தொலைவு நோக்கியின் உதவிகொண்டு நாம் கட்புலன்களாற் கண்டறிந்து சொள்ளத்தக்க எல்லையிலுள்ள செவ்வாய் திங்கள் ஞாயிறு முதலான மண்டிலங்களின் இயல்பும் நிகழ்ச்சியுமாவது நம்மால் விரிவாக அறியப்பட்டிருக்கின்றனவாவென்றால், அதுவும் இல்லை, இல்லை. இவற்றுக்கே இங்ஙனமென்றால், நம் கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாத அராகதத்துவ மண்டிலத்துள்ள திருக்கைலாயத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை இந்நிலவுலகத்துள்ளார் உணர்ந்துகொள்வது யாங்ஙனம்? (தொடரும்)

ஞானசாகரக் கைபோப்ப நண்பர்க்கு

அன்பர்காள்,

தபாலில் தவறிப்போகும் இதழ் ஒன்றுக்கு எட்டணு விழுக்காடு கொடுத்து மறுபடியும் நீங்கள் வாங்கவேண்டி வருதலால், தபாலில் தவறாமல் வரும்பொருட்டு ஞானசாகரம் இனித் தபால்தலை ஒட்டாமலே அனுப்பப்படும். அன்புகூர்ந்து பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

யந்திரங்களும் வசியங்களும்

எல்லாவகையான பொல்லாங்குகளையும் நீக்கிக்கொள்ளவும், உலகவாழ்க்கையில் வெற்றிபெறவும் வேண்டுவோர்க்குத் தேவையானவை.

பெருமை, செல்வம், கல்வி, உயர்வைத் தருவனவற்றிற்கு விலை	7	8	0
செம்மை, உடம்புவலிமைக்கு	7	8	0
ஞானபாகங்களிற் சித்திபெற	10	0	0
எந்தக்காரியத்திலும் வெற்றிபெறுதற்கும், வழக்கில்வெல்லுதற்கும்	10	0	0
குதிரைப்பந்தயம், விளையாட்டு, சீட்டாட்டம் முதலியவற்றில் வெற்றிபெறுதற்கு	7	8	0
வியாபாரத்திலும், அலுவலிலும் ஊதியம்பெறுதற்கு	10	0	0
ஆண்வசியத்திற்கு ரூ 7 8 0 பெண்வசியத்திற்கு	10	8	0
ஆண்பெண்வசியத்திற்கு	7	8	0
நன்செய் புன்செய் நன்றாய்விளைய	7	0	0
காரீயச்சுரங்கம் பயன்தர	100	0	0
மாணிக்கம் அரிப்பது பயன்தர	225	0	0
ஆயுள்காலம் முழுதும் அறிந்துசொல்ல	15	0	0
எல்லாச் சித்திக்கும் ராபிசாலமன் என்பவரின் யந்திரம்	15	0	0
ஷை முதற்றரம் ரூ 30 0 0 ஷை இரண்டாந்தரம்	21	0	0

குறிப்பு:—மணியார்டர்வழியாக மேற்குறிப்பிட்டபடி யந்திரங்களின் விலையை முற்றும் முன் அனுப்புவோர்க்கு யந்திரங்கள் அனுப்பப்படும். வி. பி. பி. வழியாக அனுப்புவதில்லை. வேண்டுவோர் பின்விலாசத்திற்கு எழுதுக:—

D. A. RAM DUTH, ASTROLOGER,
No; 30, J, Cheku Street, COLOMBO, (CEYLON.)